

Se vstupem katarských aerolinek na pražské letiště se na trh dostaly zajímavě naceněné letenky přes katarskou metropoli Doha. A jednou z takových akcí byla kombinace Srí Lanky, Malediv a případně i celodenní zastávky právě v Doha. Ačkoli jsme s Monikou a Bárrou původně uvažovali o Vietnamu, nakonec to vyhrála tahle varianta, kterou jsem pracovně nazval „3 v 1“. Ta trojka byla symbolická i proto, že jsme vyráželi ve třech. Já měl trochu obavy, zda na mě nebudou děvčata v převoze něco zkoušet (třeba spát do devíti apod.), ale na druhou stranu už jsem tuhle dvojku znal z Islandu, takže jsem doufal, že to s ranním líčením nebudou přehánět a vstávat budou podle potřeby.

Předem jsme si zajistili srílanská víza – tedy přesněji řečeno ETA (elektronicky, 35 USD), do ostatních dvou zemí Češi víza nepotřebují. Pro jistotu jsme zajistili i jízdenky na trajekt na maledivský ostrov Maafushi a Monika si po mém naplánování itineráře vzala na starost ubytování. Vycházelo to na devět nocí na Srí Lance a 4 noci na Maledivách. Hned první noc jsme ale plánovali strávit v Doha.

Pátek 23. února

Odlet

Spoj z Prahy do Doha odlétá v 16:10, takže stihnu ještě aspoň dopolední pracovní nasazení. S děvčaty máme sraz na letišti ve dvě. Na místě jsem první a když po chvíli dostanu zprávu „Jste tady“, marně se rozhlížím kolem sebe, jaké „tady“ mají holky na mysli. Nevím, proč jsem ty dvě postavy stojící metr přímo přede mnou přehlížel. Ale hlavně že jsme se našli. Odbavení jsme byli online, takže u přepážky vše proběhlo rychle. Tedy až tak, že jsme si zavazadla nechali odbavit až do cílového Colomba. S čím jsem vlastně úplně nepočítal, tudíž jsem se najednou ocitl bez hygienických přípravků a věcí na převlečení. Ale to nějak zvládnou, přece jen spíme v poměrně luxusním hotelu. Nocleh je ovšem bez snídaně, takže si pro jistotu v Bille pořizujeme něco malého na zub.

Letoun Qatar Airways odlétá přesně dle letového řádu, servis na palubě je kvalitní. Sice se na mě původně nedostane hovězí, ale nakonec se ještě někde jedna krabíčka najde, takže mi ji letuška vyměňuje za kuře, které na mě původně zbylo. Holky si zvolily další dvě jídla, naše řada tak vyzkoušela kompletní menu. Na přípitek jsme zvolili Heineken. Nad Doha jsme sice nějak podezřele dlouho kroužili, ale nakonec jsme přistáli na minutu přesně, tedy deset minut po půlnoci.

U imigračních přepážek se vytvořila dost dlouhá fronta, ale hýbala se svižně. Z bankomatu vybíráme 100 rialů (1 rial = cca 5,60 Kč), abychom měli hlavně na taxi. Jenomže když už ho jdeme shánět, Bárú napadne, zda tu náhodou nemají Uber. V letištní hale je k dispozici wi-fi, takže to zkusím a za čtyři minuty už sedíme v autě. Řidič cestou povídá a ukazuje zajímavá místa. Když dojedeme k hotelu Millenium Plaza, přijde mi zpráva s částkou 28 rialů. Vzhledem k tomu, že standardní taxíky mají na letišti nástupní sazbu 25 rialů, vyšla nás jízda Uberem zhruba na polovinu.

Hotel vypadá opravdu luxusně a recepční je velmi příjemná. Platíme v přepočtu cca 1 400 korun a máme radost z prostorného, čistého a stylově zařízeného pokoje, kde bohužel strávíme jen pár hodin. Třetí postel tedy ještě přináší pikolík, ale do pokoje se vejde úplně s přehledem. Spát jdeme až kolem druhé ranní.

Sobota 24. února

Doha

Naštěstí nemusíme vstávat nijak brzo, den můžeme pojmout hodně pohodově. Po snídani z vlastních zdrojů se teprve kolem půl dvanácté vydáváme na průzkum katarské metropole. Bohužel mě nenapadne přivolat Uber, jdeme

tedy nějakou dobu pěšky. Což by nám normálně nevadilo, ale jedná se o rušnou a prašnou silnici, která na jednom místě i přichází o chodník, takže hrdinství stranou a k tržišti si za patnáct rialů najímáme kolemjedoucí taxi.

Tržiště se jmenuje Souk Waqif a je to moc příjemné místo. Nebo spíš areál. Kamenné domy plné barevného zboží, malebná prostranství, restaurace a kavárny, které lákají na „business lunch“ za čtyřicet rialů a šíšu za dvacet. Tahle nabídka holky hodně zaujala. Nicméně na oběd ještě nejsou naše žaludky dostatečně připraveny, takže vycházíme z tržiště a kroky nás zavedou k ohradě s desítkami velbloudů. Tenhle výjev působí opravdu zvláště – za hlavami zvířat se v dálí tyčí mrakodrapy. Jsme tu skoro sami, tudíž si ty fešáky pořádně užíváme. Aby zvěře nebylo málo, prochází kolem nás místní muž oblečený v tom typickém bílém hábitu s „utěrkou“ na hlavě a sokolem v ruce. Jak jsme zvyklí z jiných zemí, očekáváme, že bude chtít, abychom se s jeho ptákem (pardon, tenhle dvojsmysl jsem si nemohl nechat ujít) za peníze vyfotili. Ale o to mu vůbec nejde – ukazuje nám, že se jedná o zraněného sokola, chce nám ho půjčit, ale z toho máme opravdu velký respekt. Ptáme se na sokolí trh, který je jen pár desítek metrů odsud. Prý bude asi za deset minut zavírat, takže se rychle loučíme a odebíráme se tam. Je to vlastně prodejna s potřebami pro sokolníky, v níž je na bidýlkách usazeno několik sokolů. Dopoledne to tu možná celkem žije, teď už tu panuje klid. Nafotíme pár fotek a rozloučíme se.

Když jsme byli u velbloudů, všiml jsem si, že Muzeum islámského umění, které všude doporučují jako jedno z nejzajímavějších míst v Doha, je odtud kousek. Jdeme k němu tedy pěšky. Musíme využít trochu komplikovaný podchod, ale místní ochotně poradili. Na nábřeží se nám snaží několik chlapíků vnutit plavbu lodí k mrakodrapům, ale všechny odmítáme. Stejně na to není úplně ideální počasí. Na travnatém prostranství před muzeem to žije! Je tu spousta stánků a lidí. Ale nepůsobí to hekticky, naopak tu panuje příjemná atmosféra. Obcházíme stánky s jídlem a vybíráme, čím potěšíme své chuťové buňky. Nakonec vybíráme mix salátů a placky z kuřecího a jehněčího masa, dohromady za třicet rialů a k tomu velkou vodu za pět. Usedáme na trávu a užíváme si pohodový piknik, dokonce i slunce zrovna vykuklo zpoza mraků, jakmile jsme se do jídla pustili.

Muzeum vypadá zvenku jako zajímavá stavba. A uvnitř nás ohromil především pohled vzhůru. Strop, schodiště, osvětlení, hra světla a stínů – to všechno vytváří úchvatnou podívanou. Do expozic se nám nechce, raději se jdeme podívat na terasu, odkud je hezký výhled na mrakodrapy na druhá straně vody. Ještě hezčí je pak z malého kopečku za muzeem, kam se vydáváme poté. I tady se rozvalují místní a užívají si víkend. Chvilu s nimi tuto pohodu sdílíme, ale když se zdá, že by mohlo začít pršet, raději se zvedáme a míříme zpátky na trh. Po prvotním váhání se nakonec vrháme do rušných křižovatek na červenou, po pár takových akcích už si připadáme jako neohrožení profíci.

Z téhle strany tržiště, na níž jsme předtím nebyli, se vyklubal takový zábavní park s kolotoči, prodavači světlíkujících balonků apod. Nicméně po chvíli už jsem opět v uličce s restauracemi. Do jedné z nich vplouváme a objednávat si třikrát tažín s masovými koulemi a vejcem. Dámy pak také šíšu. Obsluha je velmi pozorná a milá, stejně jako všichni ostatní, se kterými jsme se tu setkali. A jídlo je výborné. Celkem i s pitím platíme 167 rialů. A zatímco jsme si v podloubí pochutnávali, venku sprchlo. A taky se setmělo.

Takže se opět vracíme na nábřeží a pokoušíme se vyfotit barevně nasvícené mrakodrapy. Pak už se radši chceme dostat na letiště, odchytáváme taxi s nepálským řidičem, který se nám snaží popsat stěžejní problémy jeho původní domoviny. Vzhledem k tomu, že ve směru na letiště se neplatí ta příšerná nástupní taxa, vychází nás cesta na 27 rialů. Procházíme duty free zónou k odletové bráně. Tentokrát letíme se SriLankan Airlines. Z ranveje se sice zvedáme včas, ale nefunguje nabíjení mobilů, mně nefunguje dotyková obrazovka, nedostali jsme deky, čekáme dlouho na jídlo a pití. A do toho jsou dost dlouho hlášené turbulence, které se vůbec nedostavily. Za to samozřejmě nemůžou aerolinky, ale jinak jsme se servisem moc spokojeni nebyli.

Neděle 25. února

Dambulla

Na letiště Bandanaraike, nacházející se asi třicet kilometrů severně od srílanské metropole Colombo, jsme měli přiletět v šest hodin ráno. Pilot to zvládl o pětadvacet minut dřív, což nám vyhovuje, protože se potřebujeme co nejdříve dostat do dnešní cílové destinace. A i všechno další odsypá – imigrační, vyzvednutí bágů, výměna peněz (185 rupií za euro, 150 rupií za dolar; tedy 100 rupií je přibližně 13 korun) i nalezení autobusové zastávky. Potřebujeme

se dostat do Dambully. Podle informací na internetu je nejdřív potřeba se nechat zdarma odvézt na nedaleké autobusové nádraží v Katunayake, odtud pak autobusem do Kurunegaly a tam přestoupit. Samozřejmě se na nás vrhají taxikáři a tuk-tukáři, jeden z chlapíků je dost neodbytný a tvrdí, že do Katunayake jezdit nemáme. Prý odtud jede přímý autobus až do Dambully. Moc se nám to nezdá, ale zase proč by si to nějaký taxikář vymýšlel? Ptáme se tedy ještě průvodčího z jednoho autobusu, kterým nám tuhle informaci potvrzuje. Autobus odjíždí v sedm hodin (je půl sedmé) a cesta by měla trvat kolem tří hodin. O tom trochu pochybuju, protože všude se psalo o pěti hodinách, ale uvidíme. Důležité je stihnout jeskyně v Dambulle před jejich uzavřením v šest večer.

Jízdné (v tomhle případě 250 rupií) vybírá průvodčí, který je celou dobu přítomný v autobuse. Někdy vypisuje jízdenku ručně do sešitu, z něhož pak utrhe jen malý kousek, na některých spojích už měl na ruce připevněný elektronický terminál, z něhož lezly tištěné jízdenky zhruba v takové podobě, jako je známe u nás. Autobus se postupně naplňuje. A venku prší. Přijde nám to trochu divné, protože únor má spadat do období sucha. Snad je to jen nějaká přeháňka. Co nás ovšem „oblažuje“ úplně celou cestu, je hlasitá reprodukováná hudba. K nesnesení se stává především ve chvíli, kdy se z nějakého záhadného důvodu rozehraje i reproduktor umístěný přímo nad našimi hlavami. K tomu našťestí dochází až na konci čtyřhodinové cesty. Naneštěstí se také pořádně rozpršelo. Chceme se tedy co nejrychleji dostat do ubytování, takže poprvé a naposledy souhlasíme s tím, že vzhledem k velikostem bágů potřebujeme dva tuk-tuky, každý za 200 rupií.

Omluvou budiž je, že se Richwin Villa nachází trochu mimo město, na tichém místě, jehož klid narušují jen hysteričtí kohouti a štěkající psi. V letadle jsme se moc nevyspali, takže si ordinujeme krátký spánek. Něco před jednou se vydáváme k jedinému bodu našeho dnešního programu – k jeskynním chrámům. Hned u silnice nám zastavuje tuk-tuk a jeho řidič se představuje jako Tommy, majitel guesthousu, v němž jsme ubytovaní. Tak tomu říkáme náhoda! Odvází nás k pokladně a nic za to nechce. Navíc je moc milý a sympatický.

Na Srí Lance je pro nás celkem levně, ale jestli to o něčem neplatí, pak je to vstupné do podobných historických památek, do nichž místní neplatí vůbec nic, případně jen nějaké drobné. Jeskyně v Dambulle nepatří mezi ty nejdražší areály, ale i tak není 1 500 rupií zrovna málo. A to se ještě musíme plahočit po schodech, které nejsou v panujícím dusnu nejpříjemnější. Aspoň že už neprší. I tak se nám ale moc nechce zouvat z bot ještě před vstupem do areálu, a navíc za jejich úschovu zaplatit 25 rupií. Nejde o ty peníze, ale pokud platíme na místní poměry horentní sumu za vstup, přijde mi těch pětadvacet navíc dost zbytečných.

Jeskyní je celkem pět a jsou doslova napěchované sochami a obrazy Buddhy. První z nich nás moc neokouzlí, i když se v ní nachází jeho patnáctimetrová ležící verze, ale druhá je jednoznačně nejpůsobivější, tam vydržíme docela dlouho. Velmi zajímavý je i vymalovaný strop. Je mi líto shrnout zásadní bod dne jenom takhle krátce, ale fotky určitě napoví podstatně víc.

Když máme pocit, že opět hrozí déšť, radši se pakujeme a scházíme druhou stranou dolů, ke zlatému chrámu, který je jedním obrovským kýčem postaveným v roce 2000 za příspěví japonské dotace. Aspoň že nám cestu zpříjemnily opice a místní ženy prodávající čerstvé ovoce (mango za 100 rupií) či bílé lekníny (rovněž stovka), které pak děvčata odkládají u jedné z Buddhových soch.

Vynoříme se u malého trhu, kde ovšem nemají nic pořádného k jídlu. Necháváme se tedy svézt tuk-tukářem, který je na první pohled velkým fanouškem Boba Marleyho, do restaurace dle jeho doporučení. Jedeme docela dlouho a výsledek nás neomráčil – minimálně zvenku to vypadá jako fast-food. Jenomže poblíž není nic lepšího. Takže tam nakonec skončíme. Indická jídla, která nás v menu zaujala, bohužel podávají až po osmnácté hodině, což je zhruba za hodinu. Smažené nudle a rýže (kolem 350 rupií) nás moc nenadchly, ale zasytili jsme se. Cestou jsme si ještě koupili něco na snídani (hlavně palačinky plněné směsí kokosu a cukru).

Všichni tuk-tukáři nám nabízelí odvoz k hoře Sigiriya, kam se chystáme další den. Dostali bychom se i na dobrou cenu, ale my chceme jet s Tommym, protože nám byl opravdu hodně sympatický. Píšeme mu tedy, on za chvíli přijíždí a domlouváme se na dvou tisících rupií a odjezdu v sedm ráno. Pak už se oddáváme hygieně a odpočinku.

Pondělí 26. února

Sigiriya, Polonnaruwa

Snídáme nakoupené zásoby a těsně po sedmé už nasedáme do Tommyho tuk-tuku a necháváme se odvézt ke vstupní bráně do areálu Sigiriya. Tam jsme asi po čtyřiceti minutách a kupujeme si vstupenky za nekřesťanských 4650 rupií (30 dolarů). Lidí tu naštěstí zatím moc není, počasí se zatím celkem drží – na to, že by podle předpovědi mělo kolem jedenácté začít pršet. Nebe není ani trochu modré a vyhlídka nabízí horu Sigiriya v mízném oparu. Ale aspoň to vytváří takovou mystickou atmosféru.

Sigiriya se monumentálně tyčí z rovinaté planiny. Cesta k ní vede udržovanou zahradou s umělými vodními nádržemi, stromy a balvany. Pak nás čeká výstup nahoru. Bereme to jako trénink na Adam's Peak, který nás čeká pár dní poté. Schodů je tu ale naštěstí podstatně méně. Po krátkém výstupu vítáme přerušení v podobě obhlídky fresek žen s odhalenými řadry. Propracovat se k nim musíme po točitém schodišti. Bohužel se tu nesmí fotit, což je škoda, protože fresky vypadají pěkně barevně. Další zastávkou jsou tzv. Lví tlapy. Jedná se o pozůstatky obrovského cihlového lva, z něhož se dochovaly jen zbytky právě v podobě dvou tlap. Mezi nimi vede schodiště až na samotný vrchol hory. Výstup nebyl zase až tak náročný, jak jsem se obával, ale být slunečno a horko, asi by to taková legrace nebyla. Sigiriya, zapsanou na listině památek UNESCO, bych s velkou nadsázkou mohl přirovnat k Machu Picchu – na vrcholu se rozléhají pozůstatky terasovitých staveb. Jsou to v podstatě jen základy, takže nic impozantního, takové jsou spíš výhledy do okolí.

Už se začínají houfovat davy, takže se po krátké procházce po vrcholu odebíráme zpět. A v protějším směru potkáváme davy čím dál hustější. Jsme opravdu rádi, že jsme sem dorazili tak brzo. Navíc začíná být horko. Jdeme se podívat k jeskyni Kobří hlava, pak zpátky na vyhlídku s nadějí, že bude lepší viditelnost než předtím. Ale ještě před ní nás zaujmou lekníny v jedné z vodních nádrží, které se velmi dobře hodí coby popředí fotky hory. Je to sice trochu akrobatická záležitost, ale fotky se nakonec podařily – i bez modrého nebe. Pak už kráčíme na parkoviště, které se nachází jinde, než kam jsme přijeli, na pravé straně areálu. Tommy už na nás čeká.

Zastavuje nám na místě, odkud je hora vidět ze strany. Pak ho prosíme o doporučení restaurace, kde bychom se konečně pořádně najedli. Dáváme si omelety a čerstvé džusy, celkem pro všechny za 1 700 rupií. Dost dlouho jim to trvá, ale nijak moc nespěcháme. Pak nás Tommy odváží na autobusovou zastávku, odkud poputujeme do Polonnaruwy. Jakmile nasedneme do tuk-tuku, začne pršet. Na zastávce už je to slušný slejvák a jsme rádi, že můžeme sedět uvnitř. Autobus, za který v průběhu jízdy platíme celkem 270 rupií, dorazí snad ani ne za pět minut a my do něj hbitě přeskakujeme. Lije jako z konve.

V Polonnaruwě jsme krátce po jedné hodině cesty i jedné hodině odpolední. Naštěstí už neprší, ale město je celé rozkopané. Hned se nás ujímá tuk-tukář, který vysvětluje, že podle mapy je to sice do našeho ubytování kousek, ale on to musí celé objíždět, takže nás cesta bude stát 300 rupií. Prý když budeme mít pocit, že to tak daleko není, můžeme mu zaplatit míň. OK. Cestou nás ukecává, abychom s ním vyrazili na výlet po městě a okolí. Prý nás dokáže do historických areálů dostat za nižší cenu, než je oficiální. Vypočítává nám to s tím, že jen samotné vstupné by nás dohromady přišlo na víc než jedenáct tisíc rupií + k tomu ještě doprava. On nám to nabízí komplet za devět tisíc a nebudeme muset platit ani cestu do ubytování. Zrovna se udělalo docela hezky a tuk-tukář tvrdí, že pršet už dneska nebude. A prý kdyby náhodou ano, nemusíme mu platit. Za pět minut se rozprší.

Když dorazíme do ubytování River Nature Park, přemýšlíme. Původně jsme chtěli dnes odpoledne zkusit domluvit výlet do safari parku a místní památky si v klidu a na kole projet další den dopoledne. Tuk-tukář nás od safari odrazuje. A my si říkáme, že když teď opět přestalo pršet, měli bychom toho asi využít. Takže na nabídku kývneme a vydáváme se na průzkum historických památek v okolí. Nejdřív objíždíme ty, které jsou zdarma a spíš za městem, až začínám mít podezření, že jsme naletěli na podobnou fintu, jakou na nás zkoušel jeden řidič v Barmě. Trochu mě uklidňovalo, že jsem se našeho tuk-tukáře asi třikrát ptal, jestli opravdu uvidíme všechno, co bychom navštívili s plným vstupem, takže pokud by tomu tak nebylo, měli bychom důvod mu nezaplatit. Chvillemi prší, největší slejvák nás zastihne v areálu Potgul Vihara, jehož dominantou je buddhistická knihovna. Pak nás vláčí dost divokou cestou, až se bojíme, že nás někde vyklopí. První opravdu zajímavým místem je chrám Lankatilaka a okolní stavby. Tedy my se k nim málem nedostali, protože se nám s Bárrou nechtělo pokračovat do zadní části areálu, ale nakonec nás tam řidič nahnal s tím, že nám ušetří cestu zpátky a zaparkuje kousek od nejvyšší pagody široko daleko s názvem

Rankot Vihara. To je sice fajn, ale večer jsem si uvědomil, že jsme kvůli tomu vynechali trojici obrovských soch Buddha (ležícího, stojícího a sedícího) Gal Vihara. Už je něco po čtvrté hodině a my se ještě stále ani nepřiblížili k tomu nejzajímavějšímu, co Polonnaruwa nabízí, k areálu Quadrangle. Důrazně tedy tuk-tukáři sděluju, že teď už tam opravdu chceme. A má štěstí, že nás tam zaváže. U vstupu jsme svědky hádky nějaké bělošky, která dost nevybíravě křičí na jednoho z prodavačů suvenýrů. Sice nevíme, k čemu došlo a zda jsou nadávky oprávněné, ale už od pohledu nám ženština není dvakrát sympatická.

Quadrangle se sice rozkládá na velmi malé ploše, ale ta je poseta opravdu zajímavými objekty. Nejhezčí z nich je kruhový Vatadage se čtyřmi vstupy a čtyřmi sochami Buddha. A pobíhajícími opicemi. Tady se nám opravdu líbí a vydržíme tu docela dlouho. Navíc zpoza mraků konečně vykukuje slunce a příjemné podvečerní světlo dodává celému místu zlatavý nádech. Už se stmívá, ale řidič nás ještě zaváže k hinduistické svatyni Shiva Devale. U ní se zrovna oddává modlitbě místní muž, jinak jsme tu sami. Tedy až na opice, které se kolem nás divoce prohánějí. Dvě z nich skočí do našeho tuk-tuku, odkud je řidič vyháni pořádnými ranami deštníkem do vozu. Opice ale drze skočí do zadního úložného prostoru a vytahují z něj můj batůžek. Asi je přilákala vůně banánů. Do mě vjede nával vzteku, čapnu po batohu a snažím se ho opici vyrvat z pacek. Cení na mě zuby, vrčí, vypadá hodně nebezpečně, ale já prostě trhnu a z batohu ji setřesu. Až pak si říkám, kde se ve mně ta neohroženost vzala. Ke stavbě Pabula Vihara dojíždíme takřka za tmy. Společnost nám tentokrát dělá stádo krav. Jakmile se z obhlídky vrátíme do tuk-tuku, spustí se lijavec. Tomu říkáme načasování.

Po osmnácté hodině jsme opět doma. Čekají nás dvě nemilé zprávy. Nejde elektřina. A naší sousedkou je ta afektovaná kráva, která řvala na ubohého prodavače. A sympatičtější se nejeví ani v klidnější situaci. Paní domácí se okamžitě snaží řešit problém s elektrikou. A zve nás na terasu svého domu na večeři. Výtečnou! Jednu ze dvou nejlepších, jaké se nám po celé putování dostalo. Několik druhů kari, salát, rýže, vynikající tvaroh s kokosovou polevou, pivo... Opravdu jsme si královsky pochutnali. Sympatický manžel výborné kuchařky mezitím zprovoznil přívod elektrického proudu do našeho pokoje. Mimochodem lidé jsou tu opravdu milí. S tím pocitem se dobře usíná. Stejně tak s pocitem, že jsme dneska zvládli program původně plánovaný na dva dny.

Úterý 27. února

Kandy

Snídáme opět u našich hostitelů a ačkoli se nedočkáme vajíček, užíváme si dva druhy palačinek (sladkých i slaných) a méně či více pikantních pochutin. Počasí snad poprvé od našeho příjezdu koresponduje se suchým obdobím, které by mělo na Srí Lance panovat. Modré nebe a sluníčko. Na chvíli zalitujeme, že jsme si včerejší odpolední výlet nenechali na dnešek. Ale tady člověk nikdy neví, všechno se může během pár minut změnit. Platíme celkem 5 170 rupií za nocleh, večeři s pivem a snídaní. Za pět set rupií si domlouváme tuk-tuk na autobusové nádraží.

Ten sice přijede, pěkně naleštěný, ale v prostoru, kam bychom potřebovali uložit bágly, má instalovanou reprosoustavu. Takže tam nic nenarveme. Probíhá rychlá domluva domorodců v místním jazyce a po chvíli pro nás přijíždí prostorný džíp, který tu používají na výlety do safari. Na jeho korbě si připadáme dost cool. A za stejnou cenu jako v podstatně menším tuk-tuku. Mladý drobný řidič nás dováží přímo k autobusu, kterým bychom se měli dostat do Kandy. Před půl desátou tam skutečně vyrážíme. Cesta by měla trvat tři hodiny a stojí nás celkem 570 rupií. Postupně se zhoršuje počasí, při příjezdu na kraj cílového města už slušně lije. Dopravní zácpa způsobí, že na nádraží přijíždíme po takřka pěti hodinách. Panuje tu chaos, hluk a smrad. První dojem opravdu není nejlepší. Bereme prvního tuk-tukáře, který se nám nabízí, abychom se co nejrychleji dostali pryč. Bydlíme totiž mimo centrum Kandy a doufáme, že tam bude klidněji.

Guesthouse Mount River View se skutečně nachází na klidném místě, ale také dost daleko od hlavního dění. Raději tedy domlouváme s řidičem, že si jen odložíme bágly a necháme se jím rovnou odvézt zpátky do města (celkem za 800 rupií). Na jeho doporučení navštívíme Kandyan Art Association & Cultural Centre, kde se od 17 hodin koná představení tradičních tanců za doprovodu bubnů. V nejnovějším průvodci Lonely Planet je uvedena cena 500 rupií, ale bohužel platíme dvojnásobek. Malou náplastí je vytištěný popis jednotlivých čísel v češtině. Více než polovina sálu je rezervovaná pro skupiny turistů, takže jsme celkem daleko. Kvůli focení musím několikrát odběhnout pod

podium. Holky nejsou z kulturního zážitku uneseny a také bychom se chtěli vyhnout davům u chrámu, zvedáme se tedy už před koncem a přesouváme se do nedalekého Chrámu Buddhova zubu, což je největší atrakce města.

Místní si ji nechají cizinci náležitě zaplatit – 1 500 rupií za jednoho. S obsluhou platebního automatu nám naštěstí pomáhá personál. V půl sedmé by se měla konat pudža (modlitba mnichů), takže neztrácíme čas a míříme dovnitř. Máme necelou půl hodinu na prohlídku. Kromě samotné svatyně, kde je údajně uložen Buddhův zub, nás nejvíc zaujmou stoly obložené voňavými květinami v horním patře. Před půl sedmou už se u provazů kolem svatyně začínají houfovat turisté, takže se k nim radši přidáváme, ať máme dobrý výhled. Příchod mnichů předznamenávají stejní bubeníci, kteří doprovázeli tanečnice a tanečníky v nedalekém kulturním centru. Pak ale nastává zklamání. Mniši přijdou, odeberou se do svatyně, zavrou za sebou dveře a nezdá se, že by se jim chtělo brzy ven. Takhle jsme si pudžu opravdu nepředstavovali. Ve srovnání se severní Indií nebo i Nepálem je to opravdu trapas. Když si jdeme vyzvednout boty, které jsme museli odložit v úschovně, chtějí po nás nějaké peníze. Podobně jako v dambullských jeskyních máme pocit, že vstupné bylo dost vysoké na to, aby nám byla tato služba poskytnuta v jeho rámci, takže využíváme chaosu a po anglicku se vytrácíme.

Tuk-tukář nám na večeři doporučil nějakou muslimskou restauraci, jejíž název jsme si ovšem nepamatovali. Postupně jsme se ptali několika lidí, kteří nás nakonec na to správné místo donavigovali. A jmenuje se Muslim Hotel – jak prosté. Zkoušíme tři různá jídla – hovězí kabul, zeleninové kottu a kuřecí masalu s tím, že budeme jídla sdílet. K pití chceme zkusit různé příchutě čerstvých džusů. Zaujme nás název „wood apple“ (později jsme na webu našli název limonie nakyslá) a ptáme se čišníka, co je to za ovoce a jak chutná. Za chvíli nám přinese jeden kousek ukázat. Vypadá jako malý kokos. Flákně s ním o stůl, dřevěná skořápka se rozpuke a pod ní už vidíme dužinu. Zajímavě voní. Jdu do toho! Chuťově to byla zajímavá volba, ale i Bářin marakujový fresh byl vynikající.

Po dobré večeři, která nás dohromady stála 2 200 rupií, se chceme vydat na vlakové nádraží a zkusit zajistit jízdenky na další den. Nejdřív je problém se vůbec dostat na tu správnou ulici, protože podchody už jsou zamčené. Pak procházíme poměrně temnou částí města, v níž se na lavičkách povalují zřejmě bezdomovci. Není to procházka zrovna příjemná. Na nádraží už jsou přepážky zavřené. Před budovou nás oslovuje mladý tuk-tukář. Dáváme mu vizitku guesthousu, na kterou nám předešlý řidič napsal svoje telefonní číslo. Mladík volá celkem nepochopitelně právě na něj a ptá se, kde se naše ubytování nachází. Takže dochází k poměrně trapné situaci. Dostávám telefon k uchu a sděluji naši polohu. Po pár minutách nás vyzvedává starý známý. Cestou zastavuje a vysvětluje nám, že z Kandy máme jet radši autobusem než vlakem, protože když prší, vlaky můžou nabírat velké zpoždění a navíc trasa z Kandy není tak zajímavá. Sype na nás časy odjezdů. Zároveň doporučuje, abychom nejeli hned ráno, ale ještě navštívili nějaké místní zajímavosti. Domlouváme se, že ráno uvidíme podle počasí a případně mu zavoláme. Když nás doveze ke guesthousu, nechce peníze. Nám je to ale trapné, takže mu dáváme pět set rupií. Nepříliš pozitivní dojem z Kandy zapíjíme lahví metaxy. Celou. Spát jdeme až kolem druhého.

Středa 28. února

Kandy – Hatton – Dalhousie

Probouzíme se do krásného rána. No konečně! Snídáme na terase s hezkým výhledem, tentokrát dojde i na vajíčka. Za ubytování včetně snídaně platíme pouze 2 100 rupií, což je také paráda. Přijde nám škoda hezké počasí strávit na cestě, takže voláme řidiči, aby nás zavezl do botanické zahrady s tím, že navštívíme i údajně přílehlou zahradu koření. Za dvacet minut nás vyzvedává a v deset hodin se tak vydáváme na cestu.

Stavíme na celkem hezké vyhlídce na město. Pak jedeme strašně dlouho. Řidič nám jako pozornost kupuje vařenou kukuřici. My už jsme ale jako na trní. Teprve kolem půl dvanácté jsme u „Spice Garden“, i když jsme chtěli hlavně do zahrady botanické. Co se dá dělat. Neplatí se tu vstupné, protože se nejspíš očekává, že zakoupíme nějaké bylinné výrobky (krémy apod.). To ale nemáme v úmyslu. Zahrada je malá, obejít se dá za pár minut (pokud si nevezmete průvodce), nabízí poměrně známé plodiny – kakao, ananas, skořice, vanilku atd. Nic, co bychom neviděli jinde. Moc se tu tedy nezdržujeme a chceme už opravdu do údajně velmi hezké botanické zahrady. Vracíme se stejnou dlouhou cestou v podstatě až do Kandy, takže jsme vzteky bez sebe z toho, že nás ten trouba přes dvě hodiny úplně zbytečně vozil po všech čertech.

U brány zahrady jsme ve 12:40, pořádně naštvaní, a váháme, zda se do ní máme vůbec vydat, když nám ideální spoj odjíždí ve dvě. Ale když už jsme tady a je tak hezky... Vstupné pro cizince činí 1 500 rupií, ale vyplatí se to. Botanická zahrada je opravdu krásná a udržovaná. A také rozlehlá. Spousta zajímavých květin, keřů, stromů. Nejvíc nás dostane obrovský strom obsypaný stovkami kvilících netopýrů. Nevěříme vlastními očím a ušima, opravdu neuvěřitelná podívaná. Je nám tu skutečně dobře, takže nikam nespěcháme, pojedeme prostě dalším autobusem, i když nepojede až přímo tam, kam potřebujeme. Odjíždíme deset minut před třetí. Výlet tuk-tukem nás celkem vyšel na 2 700 rupií. V tomto případě jsme při jejich předávání dost skřípaly zuby.

Naším prvním – přestupním – cílem je město Hatton. Poslední úsek před městem je velmi hezký, začínají se objevovat malebné čajové plantáže. Z autobusu bohužel nešly fotit, tak jsme se aspoň pořádně kochali. Na autobusovém nádraží jsme po čtvrt na šest, pěšky se vydáváme na nádraží vlakové zajistit jízdenky na druhý den. Bohužel jsou ale garantované lístky na sezení vyprodané. Takže až hodinu před plánovaným odjezdem si můžeme koupit lístky bez zajištěných sedadel. Vracíme se tedy zpátky ke stanovišti autobusů a hledáme spoj do Dalhousie. Tam ale prý už nic přímo nejede, musíme nejdřív do Maskeliyi a tam přestoupit (každá z cest vychází na cca 40 rupií na osobu). V Lonely Planet se dočítám, že poslední autobus odtud odjíždí kolem sedmé, takže máme co dělat (z Hattonu jsme odjížděli krátce po šesté). Ačkoli to na mapě vypadá jakou kousek (cca dvacet kilometrů), první úsek zdoláváme poměrně divokou jízdou a už v podstatě za tmy za víc než hodinu. A druhý, zhruba stejně dlouhý úsek je na tom stejně. Autobus do Dalhousie je menší než obvykle. A tím, že je asi posledním spojem dne, taky pořádně natřískaný. Takže si jízdu užíváme naplno a bavíme se vtipem, kolik se vejde Srílanců do jednoho minibusu. Ze zadní sedačky na nás najednou někdo haleká česky. Mladý klučina s mamkou. Nemají zajištěno ubytování jako my, takže se ptají, jestli by si u nás nemohli nechat bágly, než se vrátí z výšlapu na Adam's Peak. Pak se ještě bavíme o cestování, hlavně o Namibii, kam se klučina chystá na delší dobu.

Cestou si všímáme dlouhé šňůry světel, která se vine do slušné výšky. Právě tudy budeme za pár hodin stoupat po více než pěti tisících schodů. Na Adam's Peak. Nejdřív se ale ubytováváme v penzionu Vinish Inn. Dopřáváme si večerí zakoupenou v Hattonu, majitel nám k ní přináší čaj. Pak už si připravujeme oblečení na výšlap a těsně po deváté zkusíme na pár hodin usnout. Budíček totiž bude drnčet ve vražedných 1:40.

Čtvrtek 1. března

Adam's Peak, přejezd do Elly

Dvacet minut máme na to, abychom se vyhrabali z pelechů, provedli základní hygienické úkony, oblékli se a ve dvě hodiny ráno vyrazili do tmy. Spolu s tisíci dalších lidí. Výstup na Adam's Peak (2 243 m n.m.) patří k důležitým aktivitám poutníků různých náboženství. Hora je totiž považována za místo otisku chodidla buď Buddha, Šivy nebo Adama (u něj poté, co byl vyhoštěn z ráje). Ačkoli není víkend, kdy bývá cesta na vrchol nejhustěji zalidněná, bohužel se sešly dvě okolnosti – úplněk a začátek jednoho z místních svátků. A do toho se výstup stal velmi populární i u turistů, kteří si chtějí vychutnat atmosféru a východ slunce. Ale co se dá dělat, jsme tu prostě právě dnes.

Sice je tma, ale správný směr není problém najít – stačí následovat menší či větší skupinky. V úvodu jsme vyzváni k finančnímu příspěvku, každý z nás dává pět set rupií. Pak už začíná stoupaní. Cesta je osvětlená a hlavně lemovaná spoustou stánků s jídlem, pitím a cetkami. Doufáme, že to všechno ustoupí a nastane ta správná posvátná atmosféra, ale pořád nic. Nakonec jsme za stánky rádi, protože ačkoli s sebou nějaké pití máme, není ho dost. Na základě doporučení jsme dost navlečení, ale zima nám rozhodně není. Spíš naopak, brzy odkládáme vrstvy. Přemýšlím, co vlastně dostává víc zabrat – nohy, plíce, nebo srdce? Všechno najednou. Bára je z nás nejmladší a taky nejtrénovanější, takže se nám po nějaké době ztrácí z dohledu. A nakonec se odpojuju i já, protože si prostě potřebuju odpočinout. Asi po třech hodinách se dostávám na místo, kde končí stánky. A zároveň tam začíná fronta. Schodiště je rozpůleno zábradlím – vpravo dav nahoru, vlevo takřka prázdný „pruh“ dolů. Jsme tělo na tělo a fronta postupuje rychlostí zhruba schod za minutu. A to ještě zdaleka nejsme poblíž vrcholu, zatímco slunce se za chvíli začne chystat nad horizont. Ačkoli jsem vyznavačem slušného a ohleduplného chování, nechci se smířit s tím, že po té námaze skončím desítky metrů před cílem. V místě, kde je zábradlí přerušeno, se tedy vydávám do protisměru. Cestou si vyslechnu několik negativních komentářů, ale nedbám jich. Vyšlapu až pár schodů pod vrchol, ale tam narazím na dav, který se prostě nehýbe. Všichni čekají na východ slunce a nehodlají se hnout. Je šest hodin. Čekal jsem tu nějaký

volnější prostor, kde se lidi rozprchnou a každý si najde svoje místo. O pár metrů výš zahlídnou Bárú. A pak chlapíka, který se po schodech dostal na místo na malé terásce, odkud je asi dost slušný výhled. Nikdo jiný se tam netlačí, tak se osmělím a prodírám se tam davem také. A myslím, že je to opravdu to nejlepší místo, které tu člověk může zabrat. Chvilí jsem tu takřka sám (kromě pár mnichů, kteří tu evidentně žijí), až pak se ke mně přidá skupina mladých Čechů. Předstírám, že jsem češtinu v životě neslyšel, ale žádné pikantnosti jsem se nedozvěděl.

Slunce vychází, ale je částečně skryto za mraky. Což by vlastně asi nevadilo, ale krajina není až tak působivá, jak jsem si představoval. Pokud to srovnám například s východem slunce nad sopkou Bromo v Indonésii, je to úplně jiná liga. Nicméně se asi půl hodiny kochám, co to jde, než na sebe s Bárú pokyneme, že už je čas sejít zpátky dolů. Což se snadno řekne, ale hůř udělá. Až jeden z přítomných policistů musí mně a pár dalším lidem zajistit průchod na druhou stranu schodiště. Po chvilce potkávám Moniku, která se zastavila jen pár metrů pod místem, kam jsem se původně dostal já. Scházíme tedy spolu. Začíná být docela hezky a taky horko. Fronta nahoru se zdá být nekonečnou, stále tu čekají spousty lidí a další přicházejí. V tomhle vedru by mě nahoru nikdo nedostal! Obdivujeme především staré lidi, často o holi, podpírané svými příbuznými. Ačkoli cesta dolů není tak namáhavá, lýtka a kolena dostávají co proto. Ve spodní části na nás čeká Bárú a společně pak absolvujeme poslední část, která nám připadá delší, než jsme si pamatovali z noci. Ačkoli jsme od výstupu na Adam's Peak očekávali trochu víc z pohledu atmosféry i výhledů, jsme na sebe hrdí, že jsme výšlap zvládli a máme ho za sebou. Radost nám tak dělají i takové ptákoviny, jako „aplikace na karmu“, kterou si děvčata odvodí z vyslechnutého proslovu v rádiu a dokáží se jí zabavit na notnou chvíli.

Zpátky v guesthousu jsme před půl desátou. Čeká nás snídaně (omelety, toasty a ovoce + samozřejmě čaj/káva), ale také nefungující elektřina. Podle informací pana domácího by v půl jedenácté měl jet přímý autobus do Hattonu (celkem 240 rupií za tři). Snažíme se tedy neztrácet čas, rychle se sbalit a dojít na zastávku, což se nám podaří. Mně se úplně nepodaří sednout si na ideální místo, z něhož bych mohl fotit okolní krajinu, ale autobus se řítí takovým způsobem, že by to stejně moc nešlo. Jen v jednom městečku se koná jakýsi sváteční průvod a pár fotek se mi podaří udělat. V Hattonu jsme ve tři čtvrtě na dvanáct. Cestu na vlakové nádraží už dobře známe, takže tam rovnou míříme.

Zjistíme, zda se náhodou neuvolnila nějaká rezervovaná místa ve vlaku do Elly, ale bohužel. Musíme tedy čekat, až se hodinu před odjezdem otevře okénko s prodejem jízdenek na spoj ve 13:28. Už nejsou ani lístky do druhé třídy, bereme tedy třetí za směšných devadesát rupií. Potkáváme českou dvojici, s níž jsme se setkali večer, ale ti jedou opačným směrem, do Colomba, odkud už odlétají zpátky do vlasti. Vlak má zpoždění, nakonec půlhodinové. A těsně předtím, než vlak dorazí, začíná poměrně dost pršet. Vlak je narvaný, že začátku stojíme a ještě navíc překážíme s našimi bágly. Kromě cestujících kolem nás neustále procházejí i prodavači jídla a různého zboží. Na další zastávce už nás ale pouštějí místní, kteří zde svou jízdu končí. Nesedíme sice všichni u sebe, ale hlavně že sedíme. Venku chvílemi prší, chvílemi je slušně. V okolí Haputale, kam se chystáme později, panuje nepropustná mlha a déšť, ale tím je tahle oblast vyhlášená.

Do městečka (nebo spíš vesnice) Ella přijíždíme v 18 hodin. A já od první chvíle cítím, že tady se nám bude líbit. I počasí se umoudřilo. Máme hlad, takže ještě předtím, než se odebereme do našeho ubytování, usedáme do rozumně vyhlízející restaurace a dopřáváme si česnekovou rýži a čerstvé džusy (celkem za večeři platíme 1 700 rupií a dalších 350 rupií za buchty k snídani a vodu). Před restaurací se nám nedaří odchytit tuk-tuk, takže se vracíme zpátky k nádraží, kde jich při příjezdu bylo celkem dost. Jenomže teď se žádný příjezd neočekává, takže ani tuk-tukáři se to tu nehemží. Naštěstí jednoho odchytáváme. Ukazujeme adresu Green Heaven Lodge. Přimo až tam nás ale prý s bágly odvézt nemůže, protože nemá tak silný stroj, aby vyjel prudký kopec. Do něj nám bude muset pomoci někdo přímo z guesthousu. Nedá se nic dělat, za tři sta rupií nasedáme a jedeme. A dost stoupáme. Pak nám řidič zavolá jiný tuk-tuk. Ale s bágly a našimi českými zadky jsme i na tuhle variantu tříkolky příliš těžcí, takže s Bárú musíme šlapat pár desítek metrů po svých. A výstup nás čeká i po příjezdu. Lýtka se začínají ozyvat po noční a ranní zátěži.

Majitelé jsou milí (ostatně jako zatím všude), wi-fi rychlá, pokoj prostorný a prostředí klidné. Žádní kohouti, jen tichý les. Konečně se můžeme pořádně vyspat.

Pátek 2. března

Ella

Nefunguje elektrina a problémy jsou i s vodou – jakmile spláchneme záchod, přestane téct. Snídaně (se kterou jsme původně nepočítali) je ale poměrně bohatá, v indickém stylu, a posezení na terase s výhledem do přírody hodně příjemné. Horší je to s lýtka, už jen vstát z postele je celkem bolestivá záležitost. Jít pak ze schodů od chaty ještě podstatně horší, až se musíme smát, připadáme si jak důchodci.

Hlásíme problémy s elektrikou a vodou a necháváme si zavolat tuk-tuk, který nás za pět set rupií odváží přímo k začátku stezky k Little Adam's Peak. Jako by nám ten „velký“ Adam's Peak nestačil – taky mi chvíli trvalo, než jsem holky na tenhle podstatně jednodušší a kratší výšlap ukecal. Počasí nám zatím docela přeje, i slunce se občas ukáže. Sběračky čajových lístků se právě vracejí z ranní směny, tak doufáme, že se ještě vrátí a uvidíme je při práci. Některé se nabízejí k focení, ale samozřejmě za peníze. A to se nám nechce. Cesta je pohodová, jen těsně před prvním vrcholem nás čekají schody, které se opět stávají krutou připomínkou předchozí noci. Už cestou se nabízely pěkné výhledy na protější Ella Rock, nahoře se ještě rozšířily. To ale nejsme na konci cesty, ta se nejdřív svažuje, ale pak opět dost strmě stoupá. Situaci vyhodnotíme tak, že kvůli oparu se na druhém vrcholu stejně ničeho zásadnějšího nedočkáme, takže na zbytečnou námahu rezignujeme a raději si hovíme na velkých kamenech blízko vrcholu se sochou Buddhy. Na zpáteční cestě vidíme sběračky při práci. Fotit se nechají, ale pak přece jen poměrně cudně naznačují, jestli bychom neměli nějaké peníze. Nepřijde nám to tak nehorázné, opravdu pracují a docela ochotně pózovaly, takže jim nějaké drobné dáváme.

Po sestupu zpátky na silnici Monika odbíhá do restaurace uspokojit jednu ze základních potřeb, zatímco nás s Bárou málem nabere bagr. Pak dáme na doporučení z průvodců a vydáváme se najít další čajovou plantáž (značky Finlays). Popis je trochu nejednoznačný a po určité době mám pocit, že tudy ta správná cesta nevede. Nicméně si úplně náhodou všimnu orientační tabule, která naznačuje směr k železničnímu viaduktu Nine Arch Bridge. To je jedna z místních atrakcí, o které jsem uvažoval, ale nakonec chtěl dát přednost právě plantážím. Je 12:50 a kolem půl druhé by měl Ellou projíždět vlak. Tuhle příležitost si tedy nenecháme ujít.

Cestu si radši ověřujeme u místních, dvakrát jsme se museli kousek vracet. Poslední úsek vede lesem po úzké kluzké pěšině. Ale naštěstí jsme všechno včas zvládli. Na místě už jsou desítky čekajících lidí, zaujímáme strategické pozice a přidáváme se k nim. Začíná být celkem horko a i slunce tu a tam vystrčí růžky. Lidé přecházejí most kolejistěm z jedné strany na druhou. Vlak má evidentně zpoždění, ale všichni jsou trpěliví. Asi patnáct minut po předpokládaném průjezdu hlídkující policista zapíská na píšťalku, což považujeme za znamení, že už se bude něco dít. Viadukt je poměrně vysoký, postavený do oblouku a kolem něj je spousta zeleně – čajovníky, palmy atd. Sám o sobě je malebný, ale houkající vlak plný lidí mu teprve dodává tu správnou šťávu. Průjezd samozřejmě trvá jen pár vteřin, i když se modrý vlak šourá dost pomalu. Nicméně to byl hezký zážitek. Bohužel jsme si z něj odnesli i spálené odhalené části těla, protože slunce žhnulo sice nenápadně, ale poměrně intenzivně.

Na druhém konci mostu byli připravení tuk-tukáři. Za nabízených osm set rupií jsme se jim ale vysmáli a radši prošli tunelem dál. Bylo jasné, že tady jen tak někoho neodchytíme, protože silnice je od trati dost daleko, tak jsme se vydali zpátky do Elly po kolejích. Po chvíli začalo jemně mžít, ale bylo to spíš příjemné než otravné. Šli jsme asi dva tři kilometry klidnou krajinou s výhledem na další plantáže, než jsme dorazili na nádraží, kam jsme včera přijeli. Byla to příjemná procházka.

Cestou z nádraží zastavujeme v jednom z barů/restaurací, konkrétně One Love Café. Horní patro je oázou pohody – prostorné postele, gauče, křesla... A jsme tu sami. Bohužel tu nevaří, takže si dopřáváme jen pivo (klasických 625 ml za 500 rupií) a já k tomu ještě lákavě znějící mangové mojito za 680. Pouštět tu skvělou hudbu a já se poprvé od příjezdu dostávám do toho blaženého módu, kdy si cestování užívám plnými doušky. V Elle se mi moc líbí, není tu přelidněno a tohle pohodové místo ve mně rozbrnkalo tu správnou dovolenkovou strunu. A nevdá mi ani to, že se venku zrovna strhl další slejvák. Nikam nespěcháme.

Po příjemném zážitku se vydáváme do městečka (v podstatě je to jedna ulice) nakoupit dárky, suvenýry a pohledy. Obchodů tu moc není, takže je to poměrně krátký proces. Naštěstí, protože jsme neobědvali a žaludky už se hlásí o slovo. V průvodcích vychvalovali Chill Café, které i zvenku vypadá dobře, takže se odebíráme právě tam. I tady míříme do patra, pod obrovskou špičatou střechu a uvelebujeme se do velkých polštářů typu Fatboy. Co si dát jiného

než specialitu podniku? Lamprais (780 rupií) je směs mas a zeleniny připravená a zabalená v banánovém listě. Pivo tu mají za příjemných 380 rupií, takže dáváme rovnou dvě. Opět je tu hodně příjemně a pohodově, i obsluha je milá, i když se podnik čím dál víc plní a teď už bychom si nejspíš nesedli.

Voláme si našeho tuk-tukáře, který nás za tři stovky odváží domů. I bez bágů ale musíme s Bárrou znovu jít kus do kopce pěšky. Voda teče, elektřina funguje, navíc nás čekají dvě velké lahve vody. Je mi fajn.

Sobota 3. března

Ella, Haputale

Budíček v sedm. Chceme se dostat co nejdřív do Haputale, abychom stihli prohlídku továrny na čaj značky Lipton a případně i nějakou procházku. V půl osmé se nám servíruje snídaně – holky si opět pochutnávají na indické, já měl chuť na kontinentální. Na 8:45 jsme si nechali zavolat tuk-tuk a platíme ubytování a snídaně. Celkem se dostáváme na částku 8 640 rupií (2 noci a 2x snídaně pro všechny). Nakonec po přečtení recenzí navrhuji změnit plány – továrnu na čaj navštívit tady v Elle, pak se teprve přesunout do Haputale. Děvčata neprotestují, takže zbývá jen vysvětlit plán tuk-tukáři. Chceme do továrny (ta se nachází na kopci asi šest kilometrů za městečkem), tam na nás počká, než si ji prohlédneme, a pak nás zaveze na vlakové nádraží. Za tisíc rupií to není problém.

Závěrečný stoupák je pořádný, pěšky bychom ho jít nechtěli. Do Uva Halpewaththa Tea Factory přijíždíme ve čtvrt na deset a už o čtvrt hodiny později se připojujeme ke komentované prohlídce (450 rupií). Ta vůně! Skupina je poměrně početná, ale aspoň jsou to samí mladí lidé, já jsem zřejmě nejstarší. Průvodce je milý a snad i docela vtipný, ale přízvuk má tak silný, že je jeho angličtina často naprosto nesrozumitelná. Začínáme teoretickou částí, pak se přesouváme do ostrého provozu. Je sobota, takže jsme se trochu báli, jestli nebudou stroje v klidu, ale naštěstí tomu tak není. Ačkoli je focení oficiálně zakázáno, nikdo na to nebere ohledy a ani průvodce nic nenamítá. Ani pracovníci továrny se focení nijak vehementně nebrání. Průvodce už moc neposloucháme a prostě vnímáme, co vidíme. A cítíme – v sušárně panuje pekelné horko a vůbec nechápeme, jak tu ti lidé můžou vydržet několik hodin denně. Prohlídka trvá asi hodinu a je zakončena ochutnávkou čtyř různých silných čajů – od ranního až po večerní.

Je půl jedenácté. V 10:57 by měl jet vlak. To by se snad dalo zvládnout. Prcháme tedy několika patry k tuk-tuku, který pak hypnotizujeme, aby jel co nejrychleji. Není to žádná sláva, ale sedm minut před plánovaným odjezdem jsme na místě. Při pokusu o nákup jízdenek je nám ale řečeno, že má vlak zpoždění a pojedje až za hodinu. Jízdenky kupujeme do druhé třídy (50 rupií), prý tam určitě bude místo na sezení. Trochu o tom začínáme pochybovat, když se na nástupišti hromadí (opět převážně mladí) turisté. My zůstáváme na kraji a po příjezdu vlaku suverénně nastupujeme do oddílu pro rezervovaná místa, i když rezervaci nemáme. Usazujeme se, jen se musíme rozdělit, Monika zůstává osamocena mezi místními. Haputale od Elly odděluje pouhých čtyřadvacet kilometrů, ale cesta trvá hodinu. Zkracují nám ji nejen hezké výhledy na kopce, plantáže a vesnický život, ale také místní. Především jeden chlapík, který se ujímá osamocené Moniky a aspoň zdálky to vypadá, jako by jí nabízel sňatek. Bavil tím nejen celou početnou rodinu čítající snad dvacet členů, která si vyrazila na výlet. Moniku celou cestu zásobují jídlem, nakonec dojde i na výměnu telefonních čísel a získání nové kamarádky Kalpany. Znovu si uvědomuju, jak jsou tu lidi milí.

V Haputale vystupujeme kolem jedné hodiny odpolední, odrážíme nabídky tuk-tukářů a odebíráme se najít nějakou restauraci. Místní stařík nám doporučuje podnik s názvem Risara, který zrovna upoutal i můj zrak. Asi takhle – v Česku bychom do něčeho takového nejspíš nestrčili ani nos, ale tady je to vlastně standard. Okna v patře nebyla umyta asi dost dlouho, ale jinak to vlastně nepůsobí tak strašně. Já si objednávám kottu, holky nudle. Ceny se pohybují kolem 250 – 300 rupií a čtyřicet za malou láhev pomerančové limonády. Nebyl to zázrak, ale bylo to dobré.

Ubytování jsme opět za městem. Mimochodem, trochu mi vadilo, že tu města a městečka nemají vlastně žádný charakter. Jsou zaměnitelná. Záleží spíš na okolí, které je právě v Haputale zajímavé (kopce, plantáže), ale v odpoledních hodinách se tu převaluje bílá mlha. Zpátky k ubytování – do White Monkey Dias Rest se dostáváme za tři sta rupií. K samotnému domu ale musíme sejít po schodech, což v nás ještě stále nebudí nadšení. Jako kompenzace je nám nabídnut čaj a sušenky na uvítanou. Je to takový malý rodinný penzionek. Překvapí nás v něm vysoká štíhlá Němka. Ta tu pomáhá za byt a stravu. Je milá a radí nám, co a jak, ptá se, zda budeme chtít večeři, a

poskytuje hot-spot, protože wi-fi tu k dispozici není. Chceme se vydat na procházku po okolí, ale zrovna začíná pršet a hřmět, takže se nakonec odebíráme na prostorný pokoj a odpočíváme.

V půl osmé se podává večeře a přesně ve chvíli, kdy se na ni vydáváme z pokoje, se spouští krutý liják. Naštěstí je to do jídelny jen pár metrů. Nachází se v samotném domě majitelů, seznamujeme se v ní s dalšími hosty, převážně Polkami a Němci. Večeře je bohatá (různé druhy kari a rýže) a vynikající. Kupodivu asi nejlepší byl lilek a mrkev. Za 450 rupií jsme se najedli královsky. A to bychom nebyli Češi, abychom chutnou krmi nezakončili pivem. Tentokrát jen půllitrovou plechovkou (300 rupií). Povídáme si s ostatními, což je pro nás na téhle cestě zase další nový zážitek. Domlouváme se na času snídaně a pak už míříme do pelechu.

Neděle 4. března

Tangalle

Prý je tu hezký východ slunce. Sám od sebe jsem se vzbudil v půl sedmé, tedy přesně v dobu, kdy by k němu mělo dojít. Ale kolem nás panoval takový opar, že nemělo smysl kvůli tomu vstávat. Budíky se rozdrnčely v 7:20, abychom se sbalili a v pohodě stihli snídani domluvenou na osmou. I ta je bohatá – volská oka, tousty, ovoce, výtečný tvaroh (nebo spíš jogurt řeckého typu). Snídaně stojí 350 rupií na osobu a za ubytování platíme 3 605 rupií.

Na dnešní den jsme měli původně v plánu buď navštívit národní park Uda Walawe, jehož hlavním lákadlem jsou stáda slonů, nebo zamířit rovnou až na jižní pobřeží, do města Tangalle (někdy se přepisuje jako Tangalla). Handrkování už jsme měli docela dost a s Mončou jsme si užili slony v Namibii, rozhodli jsme se tedy pro druhou variantu. Jen jsme nevěděli, jestli z Haputale jezdí nějaký přímý spoj. Naši hostitelé se to pokusili zjistit, ale výsledek byl pofiderní. Nicméně nám poradili, ať se necháme tuk-tukem odvézt až do města Bandarawela, odkud něco pojedete určitě. Tuk-tuk nás tam zaveze za šest set rupií. Vzhledem k tomu, že je to docela daleko, nám to přišlo jako rozumná cena.

Bágly se bohužel nevešly do zadní části vozítka, takže svůj batoh položený vedle řidiče jsem si musel přidržovat. Což mělo bohužel za následek to, že jsem neměl jak fotit hezkou kopcovitou krajinou plnou čajových plantáží, kterou jsme projížděli. V poměrně rušné Bandarawele jsme deset minut po půl desáté. Řidič nám ukazuje, odkud by měl autobus číslo 31 odjíždět. Ohledně času odjezdu ale dostáváme od různých lidí různé informace. Nakonec se tak stane v 10:25. Chvilí trvá, než se prodereme městem, kromě asi běžného čilého provozu se tu zřejmě koná nějaké kriketové utkání a městem projíždí kolony aut s fanoušky a vlajkami. Cesta stojí 220 rupií na osobu. I tentokrát vrtím hlavou, když si částku přepočtu na české koruny.

Je teplo, svítí slunce. A my se tak trochu nečekaně ocitáme znovu v Elle. Nicméně jsme rádi, že jsme nastupovali v Haputale, protože tady se k nám přidává celkem slušný zástup turistů, kteří si nemají kam sednout a musí stát v uličce. To bychom opravdu nechtěli. Kousek za Ellou stihnu z okýnka nafotit vodopád, který jsme z dálky viděli při výstupu na Little Adam's Peak. Pak už projíždíme městečky a postupně se začíná objevovat moře. V Tangalle jsme v půl třetí, takže bychom ještě měli stihnout nějakou pláž. Chvilí nám trvá, než najdeme naše ubytování – Galapathie Residence, které je vlastně celým domem – dvě ložnice, dvě koupelny, prostorný obývací, velká kuchyň, ale bohužel žádná wi-fi.

V průvodcích studuji okolní pláže, nakonec jsem se přiklonil k Lonely Beach, kam nás tuk-tuk odváží za usmlouvaných 350 rupií. Tedy ne až přímo na pláž, ale na místo, kde se zrovna staví most. Do jeho dokončení je ještě celkem daleko, takže využíváme malý přívoz, který nás zdarma za necelou minutu dostane přes lagunu. To ale ještě stále nejsme na pláži, musíme projít kolem další, tentokrát pěkně vyhlížející laguny a kolem několika ubytovacích zařízení. Pláž dělá čest svému jménu, je skutečně takřka opuštěná. A široká. Moře je poměrně divoké, na koupání to rozhodně není, spodní proudy tu můžou být nebezpečné. Nás ale baví i nechat si silnými vlnami omývat nohy, přičemž se prudké sprchy dočkají až po stehna. Balzám na naše bolavá lýtka.

Ani dnes jsme nezvládli plnohodnotný oběd, takže si v průvodci vybíráme restauraci na večeři. Dobře zní Mango Shade, ke kterému jsou to ale minimálně dva kilometry. Což nám nevadí, obzvláště po nahlédnutí do menu restaurací přímo na pláži – s cenami se asi pomátli. Pomalá chůze bez bot po pláži je sice fajn, ale dva kilometry jsou přece jen docela dost, takže to po nějaké době stáčíme do vnitrozemí, až se dostaneme na hlavní silnici. Tam působíme

jako exoti. Už se stmívá a černí havrani začínají usedat na elektrické dráty kolem nás. Nicméně úspěšně dojdeme do cíle. Restaurace působí příjemně, na stole jsou dokonce připraveny hrací karty na zkrácení čekání na jídlo, které je v našem případě opravdu dlouhé. Chtěli jsme si trochu dopřát, takže jsme zvolili steak z tuňáka (900 rupií – nejdražší jídlo, jaké jsme na Srí Lance měli). Tuňák byl celkem dobře dochucený, ale bohužel v něm byly kosti. Žízeň jsme svlažili pivem (400) a marakujovým freshem (200). Další liják zmařil naše plány na procházku domů, takže se za dvě stovky vezeme tuk-tukem. Holky obývají jednu ložnici, já druhou.

Pondělí 5. března

Pláže a Galle

Dneska nás čeká nabitý program (tedy spíš z hlediska přesunů než aktivit jako takových), takže bych rád vyrazil nejpozději v osm hodin. Vstáváme tedy v sedm a balíme. Ubytování je tentokrát bez snídaně, těsně před osmou už jsme tak skutečně na nádraží, které máme jen pár minut pěšky, a hned nás nahánějí do autobusu mířícím do Matary (62 rupií). Ten už je ale plně obsazený, takže poprvé stojíme. A je to zároveň ranní posilovna, protože řidič jede jako blázen a my musíme jeho šílené pohyby volantem vyrovnávat pomocí pevných úchopů kovových tyčí. Bicepsy i tricepsy dostávají zabrat. Trvá to asi hodinu.

V Mataře jen nakoupíme vodu a sušenky, pak už nasedáme do tuk-tuku a za 300 rupií se necháváme odvézt na pláž Polhena. Z mnoha možností jsem ji vybral proto, že by se tu snad mohli vyskytovat legendární rybáři na dřevěných kůlech a také želvy. Nenašli jsme tu ani jedny, ani druhé. Pláž je poměrně klidná, i když lidé se tu pohybuje docela dost, řada z nich se pokouší šnorchlovat. Vlny jsou poměrně divoké, takže my si spíš jen užíváme pohodu, konečně hezké počasí včetně sálajícího slunce a mořský vzduch.

Moc dlouho nás to ale nebaví a čekají nás ještě dvě pláže, takže se brzy pakujeme a dalším tuk-tukem necháváme zavézt přímo na pláž Mirissa. Dalo by se tam dojet i levněji autobusem, ale to by bylo komplikovanější a časově náročnější. Raději opět obětujeme dalších 300 rupií. Bohužel s sebou musíme celý den tahat bágly a ne všechny trojkolky jsou na tuhle rozměrnou záležitost připraveny. Takže se mi právě hrouťí jeden z batohů na hlavu a jízda není zrovna nejpříjemnější. Naštěstí vystupujeme přímo u pláže. Ta je podstatně větší než předchozí, patří k těm vůbec nejoblíbenějším na celém ostrově. Ačkoli je tu hodně lidí, nepůsobí dojmem přeplněnosti. Hledáme vhodné místo, kde bychom složili bágly i sebe. I tady jsou slušné vlny, čehož v zátocě na západním konci pláže využívají surfaři. A právě tahle část pláže je i ta nejhezčí, nebo aspoň mně tak připadá.

S vědomím toho, že pláže (a snad i lepší) si užijeme na Maledivách, to ani tady se sluněním a dováděním ve vodě nepřeháníme. Radši se jdeme na příjemně zastíněnou terasu naobědvat. Holky opět touží po kari, já si od něj dám rád pauzu a spokojím se s omeletou, když už jsem musel vajíčka oželet ráno. Čekáme dost dlouho. A marakujový fresh, který jsem si vybral podle toho, jak krásně vypadal, když ho nesli kolem nás někomu jinému, byl kyselý jako šť'ovík. Ale jinak pohoda.

Když se uličkami vymotáme na silnici, ocitneme se přímo na zastávce a navíc u ní zrovna zabrzdil autobus. Takže probíhá rychlá akce a vezeme se kolem pobřeží dál. Třetí pláž má být Unawatuna, která nám byla doporučena. Připadá nám zvláštní, že ačkoli od místních vybírá průvodčí peníze, po nás nic nechce. Po nějaké době v tom začínám čmouchat nějakou nepravost. Pochybuju, že by nás chtěl nechat jet zadarmo. Na jednom místě si na pláži u silnice všimnu oněch rybářů na kůlech. Jedeme ale příliš rychle na to, abychom si nechali zastavit. Co se dá dělat, aspoň jsme je viděli. O pár kilometrů dál se podobný výjev naskýtá znovu. Tentokrát ale autobus zastavuje, aby nechal vystoupit jednu z místních cestujících. V tu chvíli spontánně zavelím „Vystupujeme!“, všichni tři popadneme bágly a skáčeeme ven. Průvodčí po nás chce peníze. Prý tři sta. Tak to se asi zbláznil – ted' mi plně dochází, co s námi hrál za hru. Monika hledá peníze, já na ni pokřikuju, at' mu tolik nedává, do toho řidič nervózně podupává na plyn, průvodčí ho okřikuje, at' počká. Prostě stres, který má za následek, že jsme o tři stovky lehčí. Nejde ani tak o ty peníze (v přepočtu je to pár drobných), ale spíš o princip. Poprvé se nám tady stalo, že se nás někdo pokusil evidentně natáhnout. A povedlo se mu to.

Aby toho nebylo málo, „rybáři“ (což jsou ale jen nastrčení „herci“) mají na pláži svého manažera, který za focení vybírá dost přepálených pět set rupií. Dneska už to prostě není žádná tradice, ale turistická komerce. Když už jsme

ale vystoupili a mám chlapíky na kůlech před očima, prostě tu pětistovku obětuju. Jen mě teď mrzí, že mě v té rychlosti nenapadlo domluvit, abychom za ty peníze mohli fotit všichni tři. Střídáme autobus plný Asiatů. Když odjedou a já nafotím, co chci, chlapíci seskakují do vody. Aspoň že jsme je ještě stihli. Ted' ale zvažujeme, jestli chceme ještě stihnout poslední naplánovanou pláž, nebo radši dojedeme přímo do našeho dnešního cíle, kde si projdeme město, abychom pak nemuseli stresovat zítra ráno. Vítězí druhá varianta. Už se nechceme někde handrkovat s bágly, chceme klid.

Čekáme tedy u silnice na autobus do města Galle. Pár autobusů projede kolem, takže moc nechápeme ten systém, ale nakonec se dočkáme. Za 150 rupií (dohromady) putujeme do Galle. Čekal jsem malé klidné pobřežní koloniální městečko, ale to jsem se šeredně spletl. Auta, autobusy, lidi, hluk. Na dohled máme vlakové nádraží, jdeme se tedy zeptat, zda nejsou k dispozici jízdenky na další den. Ale ani tentokrát nemáme štěstí a budeme je muset koupit až těsně před odjezdem a doufat, že si sedneme. Bágly už se opravdu chceme zbavit, takže hledáme tuk-tukáře, který nás odveze do ubytování (opět několik kilometrů za městem) a zase zpátky. Nakonec to stlačíme na šest set rupií za zpáteční cestu, což nám přijde fér. O to víc, když zjistíme, jak daleko to opravdu je. Oynise Cabins je ubytování v malých chatkách přímo na pláži. Máme ale trochu problém se tam prodrat uzoučkou mezerou mezi domy. Batohy musí ze zad dolu a tlačíme je před sebou. Ale stojí to za to. Chatky jsou sice opravdu jednoduché a koupelna se dost zásadně liší třeba od té, kterou jsme si užívali v Doha, ale je tu klid a pohled na moře je fajn.

Po návratu do města vybíráme peníze z bankomatu a pak míříme do pevnosti, což je zdejší hlavní zajímavost. Jedná se o pozůstatek portugalské a holandské nadvlády nad městem v šestnáctém a sedmáctém století. Procházíme se po hradbách, které pevnost oddělují od moře. Když dojdeme k bílému majáku (který právě zdobí lešení), hradby opouštíme a noříme se do rajských uliček plných domů ničím nepřipomínajícím města a městečka, která jsme na Srí Lance doposud navštívili. Panuje tu příjemná atmosféra, i když se člověk neubrání pocitu určité komerčnosti. Dominantou je holandský kostel, ale nás baví spíš malebné ulice. Prý je odsud krásný západ slunce, ale už se docela zatáhlo, takže nic nehrotíme a spíš hledáme příjemné místo na večeri. Je tu ale dost draho. Nakonec nás upoutá příjemně vyhlížející Summer Green Restaurant. I ten působí spíš evropsky. Čistý, stylový, s příjemnou hudební kulisou. Dáváme si velmi dobré nudle a pivo. Prší. Ovšem když pohodový podnik opouštíme, už je jen tma.

Tuk-tuk nás veze domů za čtyři sta. Nějak už jsme neměli chuť smlouvat. Zajdeme ještě do vedlejšího ubytování na levné pivo za 250 rupií (bohužel je to jen plechová třetinka) – je tam ale příjemně udělané sezení/ležení. Jen obsluha trochu vážne, takže se po prvním pivu balíme a přeskakujeme zpátky do našich chatek. Čeká nás poslední noc na Srí Lance. A ta je celkem divoká – vlny vyvolávají zvukovou kulisu, která v nás probouzí obavy z tsunami (samozřejmě naprosto neopodstatněné). A do toho se odvedle asi do tří hodin ozývají dunivé zvuky hudby.

Úterý 6. března

Cesta do Colomba, přelet na Maledivy

Ačkoli jsme snídani původně plánovali uskutečnit ve vedlejším podniku, kde jsme večer byli na pivo, nakonec jsme nechali vydělat (3x 500 rupií) naše hostitele, protože i když nebylo všechno úplně perfektní, byli milí. V půl deváté zasedáme ke stolkům s výhledem na moře. Bára si dopřává srílanskou verzi snídaně, my s Monikou kontinentální. Ve tři čtvrtě na devět už nás tuk-tuk odváží na nádraží, odkud nám v 10:55 odjíždí vlak do Colomba. Chtěl pět set rupií, my to usmlouvali na čtyři sta, ale on se tak snažil (dovezl nás skoro až k vlaku, pomáhal s bágly), že jsme mu tu pětistovku nakonec dali. Stejně jsme poslední den na Srí Lance, tak nač hamounit.

Vzhledem k tomu, že nám rozdíl mezi druhou a třetí třídou vlaků nepřišel nijak zásadní, zatímco cenový rozdíl ano, koupili jsme si jízdenky po sto rupiích právě do třetí třídy. Byli jsme varováni, že vlak vyjíždí z Matary, takže bude narvaný a stěží si sedneme. Jenomže z vagonu, k němuž jsme si stoupli, vystupují desítky usměvavých dětí, takže míst je dost a mně se dokonce podaří usadit k oknu po levé straně ve směru jízdy. Trať do Colomba totiž vede podél pobřeží a měla by být nejhezčí vlakovou trasou mezi dvěma městy na Srí Lance. Je pravda, že dívat se z okna vlaku na moře, palmy a pláže je osvěžující. Zajímavá jsou pak obydlí místních těsně podél trati. Jen fotit se to nedá, protože ačkoli vlak nejede až tak závratnou rychlostí, nedá se tušit, jaký výjev se kdy naskytne.

V Colombu (přesněji ve stanici Colombo Fort) jsme přesně na čas, ve čtvrt na dvě. Nechceme se tu ale nijak zdržovat, jen přejít na nedaleké autobusové nádraží a expresním spojem (číslo 187) se dostat na letiště. Prodrat se mezi davy je trochu náročnější, v jednu chvíli se málem ztratíme navzájem z dohledu, ale modrý klimatizovaný autobus našťestí najdeme dost snadno a ve dvě hodiny už si to za sto třicet rupií svištíme na mezinárodní letiště, kam dorazíme o pětáctýřicet minut později.

Hned musíme projít první bezpečnostní prohlídkou. Máme celkem hlad, naladí nás tedy cedule RESTAURANT. Jdeme za ní, výtahem vyjíždíme do patra, procházíme chodbou lemovanou kancelářemi leteckých společností. Potkáváme jen letušky, piloty a podobný personál. Je nám to trochu divné. Restaurace zeje prázdnotou nejen u stolů, ale i ve vitrínách s jídlem. Tady nám pšenka nepokvete a navíc se tu cítíme trochu nepatřičně. Takže zase zpátky do haly. Po další bezpečnostní prohlídce nás prázdné žaludky táhnou k BurgerKingovi. Špatná volba, ale moc jiných možností tu není. Chceme utratit poslední rupie, ale šokovalo nás, že obchody duty free sice přijímají řadu cizích měn, ale v místní se zaplatit nedá. Naštěstí se nám pak podařilo najít malou kavárnu, kde se zbývajících bankovek zbavujeme. Kromě sladkého sortimentu tak činíme i smícháním ginu s mangovým džusem.

Když už čekáme u odletové brány, od rodičů mi přijde zpráva, že byl na Srí Lance vyhlášen výjimečný stav kvůli nepokojům mezi muslimy a buddhisty ve městě Kandy. Tak to odsud mizíme právě včas. Ovšem letíme na Maledivy, kde snad výjimečný stav také ještě stále trvá. Ale na turisty by to nemělo mít pražádný vliv. Uvidíme.

Odlet je opožděn kvůli dvěma cestujícím, kteří do letadla nenastoupili, takže se musí prohledat zavazadlový prostor. Let trvá něco kolem hodiny, na Maledivách přistáváme pár minut před osmou večerní místního času (časový posun oproti Česku se zkracuje o třicet minut na rovné čtyři hodiny). U pasové kontroly jsme mezi prvními, razítka jsou otázkou chvíle. Bágly našťestí dorazily, takže se můžeme v klidu přesunout k přepážce číslo 54 v příletové hale. Odtud by nás měl někdo odvést ke člunu, který nás odveze na ostrov Maafushi. Lístky (25 dolarů na osobu) jsem raději zařizoval předem, protože to byl poslední a jediný způsob, jak se dostat do dnešního cíle, tudíž jsem nechtěl nic riskovat. U přepážky nás vítá milá malá osůbka, která nám oznamuje, že máme ještě dost času a stačí se tu ukázat ve čtvrt na deset. Jdeme si tedy ještě sednout, holky pořizují lahev vody za příšerné čtyři dolary a přemýšlíme, jestli budeme měnit peníze. Nakonec se usneseme, že to případně vyřešíme až v ubytování. Člun opouští molo v půl desáté. Je naplněný ani ne z poloviny, ale ještě stavíme v protějším Malé, kde nabíráme další pasažéry a pasažérky. Jedna z nich je tou nejafektovanější a asi i nejnesympatičtější osobou, jakou jsme v průběhu celého putování potkali. Národnost těžko odhadnout. Žvýkala jako pravá Američanka.

Na malém ostrově Maafushi přistáváme ve 22:40. Po chvíli se nás ujímá recepční z White Sand Lodge společně s pikolíkem, který na káru nakládá naše bágly a táhne je až do našich pokojů. Hotýlek vypadá čistě a příjemně, stejně jako recepční s vlnitou hřívou. Řešíme standardní praktické záležitosti a platíme (cca 7 000 Kč za 4 noci se snídaní) – dozvídáme se, že při platbě kartou nám tady všichni naúčtují poplatek kolem tří procent a při výběru z bankomatu si taky banka namastí kapsu. Ale snad to nějak zvládneme, máme i dost dolarů a eur. Pokoj číslo 105 je v přízemí, je poměrně prostorný, koupelna je čistá. Jen přistýlka působí trochu podezřelým dojmem. Cestování bylo dneska ažaž, takže brzy uléháme.

Středa 7. března

Maledivy – výlet na Sandbank

Přestože jsme si řekli, že dnešek pojmem pohodově a víceméně prozkoumáme Maafushi a možnosti výletů, Bára vysloví přání, že chce jít na snídani brzy. Vstáváme tedy v půl osmé. Nicméně na snídani se dohrabeme až po čtvrt na devět. Míchaná vajíčka, párečky, fazole, lívanečky, ovoce... a Rusové. Oni jsou opravdu všude.

Po snídani se jdeme jen tak ležerně optat na možnosti výletů, zda bychom třeba něco menšího nezvládli i dneska. Zvládlí. Půldenní výlet se šnorchlováním za třicet dolarů. Ale museli bychom být na místě do patnácti minut. To dáme! Nastává shon, střídání v koupelně, urychlené balení, prostě adrenalin. A to jsme chtěli dát totální pohodu.

V půl desáté vyrážíme lodíkou spolu s dalšími asi dvanácti turisty z různých koutů světa. Svěřujeme se do rukou čtyř místních chlapíků, ten hlavní z nich je malý, tmavý jak bota, roztomilý, s figurou jak ze žurnálu a snad ani gramem tuku navíc. Ostrov Maafushi je opravdu malý, takže na volném moři jsme v okamžiku. A s úsměvem komentujeme

místní věznicí – zřejmě s jedním z nejhezčích výhledů na světě. Moře je tu totiž opravdu krásné, střídá se víc než padesát odstínů modré a tyrkysové. Voda je průzračně čistá. Stejně jako vzduch. Je teplo. Začíná relaxační část naší cesty.

Na první šnorchlovací zastávku nemusíme dlouho čekat. Skáčíme do vody, která nám je zhruba pod prsa. Jenomže hned pár metrů od nás už se dno prudce svažuje a právě tam nás chtějí naši průvodci dostat. Monika s tím nemá sebemenší problém, ale my s Bárou bohužel nejsme kamarádi s hloubkou. Bára se nechá průvodcem přemluvit, ale po pár metrech se rychle vrací do bezpečí. Shodujeme se, že tohle prostě není pro nás, a po krátkém užívání koupání uprostřed oceánu se odebíráme na plochou bílou střechu člunu, kde se vystavujeme slunečním paprskům. Je krásně. Druhé šnorchlování už se odehrává rovnou v hloubce, takže jako našeho zástupce vysíláme pouze Monču, která na ní údajně honila Nema. A my pokračujeme v pokračování seriálu Kočka na rozpálené plechové střeše. Třetí zastávka byla pro změnu honem na želvu. Upřímně řečeno mi ty dvě zastávky tak nějak splývají, ale velmi dobře si vybavuju příjezd k cíli dnešního výletu, tzv. Sandbanku, tedy osamoceném pruhu písku v moři. Byl to totiž úchvatný pohled, který kazilo jen pár dalších člunů již zde zaparkovaných. Ale žádné davy to našťastí nebyly. Člun nezajel až na pláž, spolu s batůžky s cennostmi (foťák atd.) jsme museli skočit do tyrkysové vody a na písek dojít po svých. Je to paráda. Jediné, co tu trochu chybí, jsou palmy, pod něž by se dalo aspoň na chvíli ukrýt do stínu. Všude jsou jen nízké keře. Ale tím si nenecháme radost zkazit. Voda je krásná, teplá jako kafe, písek jemný. Relaxujeme, fotíme se, zatímco hoši ze člunu nám připravují oběd. Těstoviny s tuňákem, coleslaw a meloun byly nečekaně dobrou krmí, já si dokonce pořádně přidal. Pak se můžeme ještě trochu rochnit, než nás černoušek bez tuku nahání zpátky do člunu.

Ted' už prý pojedeme zpátky, jen ještě cestou uvidíme delfíny. Haha, jasně. Možná tak dva někde v dálce. Což se později ukázalo jako ten nejpříjemnější omyl naší výpravy. Když už jsme se nechávali ukolébat pohodovou plavbou, byl k nám vyslán pokyn, abychom zpozorněli a případně vylezli ven. Delfíni! A byly jich desítky! Plavali všude kolem nás, i pod naším člunem. Pak začali skákat, což bylo neuvěřitelné představení. Průvodce nám poradil, že když budeme pískat, křičet a vyluzovat další podobné zvuky, budou skákat ještě víc. Řvali jsme jak na lesy a každého trojitého axela odměňovali huronským svoláním „wow!“. Podívaná to byla tak úchvatná, že jsem se úplně zapomněl čehokoli držet a zpětně se divil, že jsem nespadol do vody. Rozhodně to byl jeden z nejhezčích zážitků za celé dva týdny, ne-li nejhezčí, a zároveň skvělá tečka za nečekaným výletem, který jsme si naplno užili. Na domácí ostrov jsme se vrátili až před šestnáctou hodinou, takže to vnímáme jako víc než půldenní výlet a za třicet dolarů včetně chutného oběda to nemělo chybu.

Nadšení je tak silné, že na pokoji hned koukáme na fotky, Monika fotila i na podvodní foťák. Na procházku po ostrově tak dochází až někdy kolem šesté, kdy už se stmívá. Ostrov je lemován několika malými plážemi, jen jedna z nich je tzv. „bikini beach“, ale my už ted' ani neumíme poznat, která to je, protože už se skoro nikdo nekoupe. Pláže jsou docela hezké, ale přece jen to není přesně to, co si člověk představí, když se řekne „Maledivy“. Obzvláště hořící skládka na jednom konci ostrova má od takové představy hodně daleko. Ale my Maafushi od začátku brali jako základnu pro výlety, takže nejsme zklamaní.

V obchodech (mají otevřeno až do 22 hodin) pořizujeme trapnou instantní večeři na další den. Monika si pak ještě v jednom z hotelů vyzvedává fotky z dnešního šnorchlování. V našem hotelu si objednáваме další výlet, tentokrát chceme do nějakého resortu s těmi pověstnými chatkami na kulech. Jako nejlepší poměr cena/výkon nám přijde pětihvězdičkový Adaaran Prestige Vadoo, i když 110 dolarů za all inclusive balíček není úplně málo. Ale s takovou cenovou relací jsme tak nějak počítali a fotky vypadají moc hezky. K večeři máme sendviče z letadla.

Čtvrtek 8. března (MDŽ)

Maledivy – Adaaran Prestige Vadoo Resort

Snídaně se standardně podává od půl osmé, ale protože nás měl někdo vyzvednout už ve tři čtvrtě na osm, recepční slíbil, že bude jídlo připraveno v sedm. Nebylo. Až o čtvrt hodiny později. A ani pět minut před osmou se stále neobjevil nikdo, kdo by nás odvedl k tomu správnému člunu. I recepční se objevuje teprve v tuto chvíli. A musí to být právě on, koho následujeme.

Plavíme se asi půl hodiny. Přistáváme u mola, které zatím moc nenapovídá o tom, co nás čeká na ostrůvku. Jen nás trochu děsí pohled na staveniště, které se rozléhá na dohled od nás. Zřejmě tam budují nový resort. Snad nebudeme mít výhled zrovna sem. Skupin přijelo několik, musíme pár minut čekat u zavřených dřevěných dveří, než nás vpustí dovnitř. Dostáváme pásky na ruku a procházíme pěšinou mezi keříky.

Jeden z pracovníků nám ukazuje, kde je bar (na jinak přísně nealkoholických Maledivách by tu měl být v rámci balíčku all inclusive k dispozici i alkohol – to byl jeden z důvodů, proč jsme jeli právě sem), kudy se jde k bazénu a kde se bude servírovat oběd. V tu chvíli také poprvé vidíme domečky na betonových vzpěrách, k nimž máme ovšem z pochopitelných důvodů zákaz vstupu. Snažíme se zabrat bytelná lehátka, ale mezitím už se tu rozprchlí ostatní účastníci zájezdu, včetně ruských buranů z našeho hotýlku. Našli jsme dvě dvojice lehátek, přičemž jedna byla zcela opuštěná, u druhé ležely nějaké věci jen na jednom z lehátek. Tak jsme si to prázdné, na pohled volné, drze přisunuli a začali se připravovat na slunění. Po chvíli ovšem přišel mladý pohledný pár (tipoval jsem je na Australany), který se lehátka dožadoval. Nevím, kde se to ve mně vzalo, ale asertivně jsem je poslal do háje s tím, že nic vracet nebudeme. Neměli jsme z toho ten nejlepší pocit, ale někdy prostě člověk asi musí být tvrdý.

Jako první úkol si vytyčujeme test baru. A ten nedopadá zrovna na jedničku. Víno je nechutné, tvrdý alkohol bůhvíjakého původu (asi vědí, proč ho odmítají nalévat samostatně, i když to nemá logiku), jedině na pivo neměli moc co zkazit. Problém je v tom, že tenhle bar je podle všeho určený pouze pro denní návštěvníky jako jsme my, nikoli pro standardní hosty resortu. Podobně je tomu s obědem. Prostředí, v němž se podává, je sice fajn (zastřešený prostor venku), ale jídlo není žádný zázrak, rozhodně neodpovídá pěti hvězdičkám. My jsme připraveni radši o něco dřív než v ohlášených 12:30, protože tušíme souboj u bufetových stolů. Zabíráme stoly s výhledem na chatky. Po obědě nastává relax a šnorchlování. S Bárou máme velkou radost, že spousta ryb je k vidění jen pár metrů od břehu. Takže si ho pořádně užíváme. To se bohužel nedá říct o odpolední svačině, o které nám nikdo nic neřekl, takže se náhodou dostáváme jen k posledním zbytkům. Hlad je ale jen převlečená žízeň, žaludky tedy plníme džinem s mangovým džusem. Několikrát. Samozřejměstí je i focení, hlavně děvčata si ho užívají.

V půl šesté by se na molu u chatek mělo odehrávat krmení žraloků. Lávka je plná lidí a sotva dorazíme i my, pod námi už se na měčtině s průzračnou vodou prohánějí různé druhy ryb. Člověk si připadá jako někde v akváriu, ale tohle je volná příroda a ty mrchy už jsou zvyklé, že se k nim v tuhle dobu dostane žrádlo. Úžasná podívaná. Konec dobrý, všechno dobré. O čtvrt hodiny později už nasedáme do člunu. Na zpáteční cestě vyzvedáváme ruský pár z našeho hotýlku u ostrova, který se nám moc líbí. Sem bychom mohli vyrazit zítra. Tedy aspoň Bára a já, Monika napjatě očekává, zda bude k dispozici další šnorchlovací výlet.

A je. Takže si ho za sto dolarů objednáva. A my s Bárou pořád váháme, kam se vydáme. Z toho krásného resortu se vyklubal prý opravdu luxusní Taj Exotica, jehož návštěva ale vyjde na 140 dolarů. To už nám přijde hodně a po dnešním částečném zklamání to nechceme riskovat. Kašleme tedy na hvězdičky a vybíráme tříhvězdičkovou Embudu Village, all inclusive za 100 dolarů. Takže k večeři je instantní polívka.

Pátek 9. března

Maledivy – Embudu Village/Šnorchlovací výlet

Vzhledem k odlišnému zájmu jednotlivých členů výpravy jsme se poslední celý den na Maledivách rozhodli strávit odděleně – Monika se vydala do hlubin za žraloky obrovskými (velrybami) a mantami, Bára a já za relaxem. Proto také bude vyprávění podáno ze dvou různých pohledů. A začneme Moničiným.

Rozkaz zněl jasně, být v 7:30 v přístavu. Po snídani v 7:25 tedy raději vyrážím z hotelu, na recepci v tu chvíli ještě nikdo není, ačkoliv večer tvrdili, že mě k lodi určitě dovedou. Při příchodu k přístavu vidím mizející člun v dáli a na ostatních to nevypadá, že by se posádka chystala na šnorchlování. Odchytávám tedy místní průvodce, kteří připravují výstroj pro potápěče, a ti mě uklidňují a prý at' čekám, že nějaká skupinka na šnorchlování se žraloky brzy dorazí. Asi v 7:45 se na kole přičítal vlasatý domorodec, že ostatní už jdou a je rád, že tu jsem. Za chvíli se opravdu v dáli objevuje skupina čítající asi 50 lidí a já začínám být trochu nervózní, že tohle bude hodně masová záležitost. Nakonec se postupně všichni nalod'ujeme do tří různých člunů a náš šnorchlovací výlet finálně čítá 19 účastníků zájezdu a 3 místní průvodce. A to jsem se ještě včera bála, že nebude naplněn ani minimální počet deseti účastníků.

Zabírám strategicky místo vzadu s výhledem ze člunu, naproti mně si sedá pár z Indonésie, konkrétně z Bornea. Tak si cestu krátíme povídáním o Indonésii, jak se to u nich mění a rostou počty turistů a tak. Společně zjišťujeme, že Indonésanů je s námi na výletě ještě dalších pět. Kdo by to tady čekal! Na sedačkách přes uličku sedí otec se synem a také přidávají svoje zážitky z cestování po Indonésii. Jejich národnost se mi během cesty nepodařila z jejich mluvy vyšpiónit a nechtělo se mi zeptat napřímo, protože otec byl celou cestu chytrý jak rádio. Na zádi a za kapitánem jsou zabraná místa opět ruským osazenstvem a jede s námi i několik Angličanů.

Asi po dvou hodinách jízdy po moři a občasných pohledů na ostrůvky s resorty přijíždíme k South Ari Atollu, kde by se měli vyskytovat whale sharks (žraloci velrybí). Na místě, ze kterého je vidět nějaké místní letiště, už je asi 5 člunů a lidé naskákaní v moři. Tak i my se rychle připravujeme, nandáváme ploutve a šnorchly, většina pak i záchranné vesty. Tu nemám a vlastně ani nechci, tak si беру jen podvodní foťák od Bary, a postupně skáčeme jeden po druhém z příďe do hlubin. Hned po prvním skoku a asi dvou tempech pode mnou proplouvá první žralok. Jsem z toho docela překvapená, ale je to úžasný pocit, jen mi dochází, že s tou velikostí a rychlostí ho nemám šanci nikdy dostat na fotku celého. Společně s dalšími plavu za žralokem a průběžně kontroluji polohu člunu. Naštěstí si pamatuji nápis, jinak bych určitě plavala k jinému. Občas mě propleskne něčí ploutev a asi po deseti minutách pronásledování žraloka vzdávám a plavu ke člunu, který je v tu chvíli docela daleko. Všichni postupně nalézáme opět na člun, opozdilce nabíráme cestou a trochu se sušíme a odpočíváme. Za chvíli se opět ozývá rozkaz "whale" a všichni znovu skáčeme do vody, plaveme, fotíme to monstrum a po dvou schůdkách se na zádi u motoru drápeme do člunu. Celé to nakonec připomíná výcvik námořnictva. Připravit, whale, skáčeme, plaveme, fotíme, ležeme na palubu a znovu to vše opakujeme. Každopádně ten zážitek stojí za to. Jako by pode mnou proplula dodávka. Všechny skvrnky na kůži žraloka/velryby jsou vidět.

Po tomto zážitku vyrážíme na místo, kde se vyskytují manty. Cestou potkáváme několik delfínů, kteří náš člun dlouhou dobu doprovází. Bohužel moře je docela dost rozbourané, a tak nemůžeme vyskočit a plavat s nimi. Ale při příjezdu na místo, kde bývají manty, je moře už klidné. Vidíme pouze jednu zakotvenou loď s potápěči a pod hladinou se míhají velké stíny. Takže opět natěšeně nandávám šnorchl a skáču do vody. A je to naprosto luxusní. U dna plave asi sedm obrovských mant, v okolí pak malé modré rybičky a sem tam nějaká větší. Vše je ještě prosvětlené sluncem, prostě nádhera. Ve vodě jsme déle než půl hodiny. Vydržela bych ještě delší dobu, ale většina účastníků zájezdu je již zpět na člunu, tak raději také vylézám. Po nalodění a přepočítání vyrážíme na místní ostrov na jídlo. To je z dovezených zásob, každý dostáváme v boxíku nudle s tuňákovým steakem a salátem a k pití džus. Je to dobré, i když studené. V přístavu sedíme v něčem, co vypadá jako otevřená vykachlikovaná koupelna bez vany. Takže docházím k tomu, že se jedná asi o místní čekárnu. Protože, jak zjišťuji, máme zhruba 45 minut do odjezdu, tak se jdu trochu projít po ostrově. Zrovna je odliv, tak se mi daří nafotit rybičky na mělčině a nějakou mořskou trávu a mech. Cestou potkávám kromě několika místních pouze jednu starší Angličanku z našeho výletu. Ve vesničce na ostrůvku to vypadá, že všichni vyspávají předchozí oslavu MDŽ. Alespoň tak mi to přijde podle oslavných nápisů a vlajek kolem a absolutního ticha. Pravděpodobně nějaký pořádný ostrovní mejdan bez alkoholu. Když se po čtyřiceti minutách vracím zpět do přístavu, podle pohledů ostatních mi dochází, že jsem se byla projít pouze já a ta Angličanka, kterou jsem potkala. Nakonec se vrací i jeden pán, co šel na pláž. Ostatní tu zřejmě seděli jako trubky v čekárně a unavení na nás čekali. Pak už se nalodíme a bez dalších zastávek vyrážíme zpět na Maafushi, cesta trvá něco kolem dvou hodin.

Na ostrov přijíždíme kolem šestnácté hodiny a já na recepci hotelu zjišťuji, že nechat klíč od pokoje Báře s Honzou nebyl ten nejlepší nápad. Bohužel druhý klíč na recepci nemají. Tak alespoň rozvěšuji věci na sušení na prostranství mezi pokoji a vydávám se na průzkum ostrova a dokoupit nějaké dárkové zvíře z Malediv. Procházím asi tři obchody se suvenýry, v posledním nakonec kupuji skleněného žraloka velrybího, který nevypadá jako turistický kýč, a pak už rychle mířím na pláž našeho ostrova. Na místních plážích je rušno, plno místních dětí (samozřejmě oblečených) a také maminek, které jsou zahalené. Na pláži kousek od přístavu, která je uváděna jako bikini beach, leží docela dost turistů a jsou samozřejmě v bikinách. Při pohledu na ně ani nelituji, že jsme tu neměli čas strávit několik hodin opalováním. Snažím se vše zdokumentovat alespoň na foťák a před šestou se vydávám zpět do hotelu. Bohužel stále zamčený pokoj mě donutí začít řešit problém s přihlášením mobilu k wi-fi, který začal noc předtím. Nakonec to se šéfem vše vyřešíme a v tu chvíli se přivalí druhá část výpravy z resortu a je pěkně pod parou.

Zde končí popis pátečního dne očima Moniky a já si dovolím uvést na pravou míru její poslední slova. S Bárrou jsme byli velmi dobře naladěni a hlavně šťastni, že jsme naživu! Ale pěkně popořádku...

Monika musela vyrazit dřív, my se opět odebíráme na snídani v sedm hodin. Tentokrát je jídlo připraveno. V 7:45 nás pikolík z hotýlku odvádí do přístavu, kde je ale sám zmatený z toho, kde se nachází náš člun. Do něj nasedáme až něco po osmé, spolu s postarším párem a další dvojicí, která nakonec putuje dále než my. Už tohle bylo dobrým znamením, že se nebude jednat o podobnou masovou záležitost jako včera.

A i první dojmy po příjezdu na ostrůvek byly pozitivní. Přivítali nás welcome drinkem, na celý den jsme dostali k dispozici pokoj (číslo 105, tedy stejné, jako jsme měli na Maafushi!) a celkově panovala v Embudu Village příjemná a poklidná atmosféra. Bar vypadá jako skutečný bar! Prostorný, plný lahví se značkovým alkoholem, tentokrát jsou na lístku i dobře znějící koktejly, z čehož se s Bárrou radujeme jako malé děti. Celý ostrov je lemován plážemi a my se nejdříve vydáváme vybrat tu, kde složíme svá těla žíznivá po slunečních paprscích (domů se přece musíme vrátit opálení!). Nakonec jednoznačně volíme písečný cíp ostrova, který je v tuto chvíli prakticky liduprázdný. Je to odtud sice poměrně daleko k baru, ale to zvládneme, budeme tu celý den. O lehátka se nemusíme s nikým prát. Voda vypadá krásně, mělčina zřejmě sahá hodně daleko. Nebe je modré, takřka bez mráčku.

Nicméně se vydáváme prozkoumat i zbytek ostrova, posilnění prvními alkoholickými drinky (nejoblíbenějším se stal Arrack Paradise složený z araku, maracujového džusu a sodovky). Pobíhající slepice nás nepřekvapí tolik jako strom obsypaný netopýry. Ne tak velký jako v Kandy, ale i tak ta velká zvířata budí respekt. Usnášíme se na tom, že naše pláž je opravdu nejlepší. A za celý den se nás na ní nesešlo víc než deset lidí. Panuje tu naprostý klid, stejně jako na celém ostrově. Až se pak nestačíme divit, odkud se vzali všichni, co obsadili obrovskou jídelnu. Protože je pátek, oběd se podával až od čtvrt na dvě. My neprozřetelně dorazili ještě o čtvrt hodiny později, což byla škoda, protože jsme neměli dost času ochutnat v klidu všechny dobroty, pod kterými se prohýbaly stoly. Opravdu velmi široký výběr výtečných pokrmů. Na rozdíl od předchozího resortu se nám tu totiž dostalo stejného servisu, jaký si dopřávali běžní hosté. Sice tu nejsou chatky na kůlech, ale cítíme se tu podstatně líp než včera.

Bar navštěvujeme dost často. Když už máme dost arakového ráje, přesedláme na pivo. A nestačíme se divit – na čepu i v plechu mají český Budvar! Další překvapení nastává, když se kolem nás na mělčině, těsně u břehu, prohánějí malí žraloci a také rejnok. Upřímně řečeno už se nám pak do vody moc nechce, ale to nevadí, i tak je tu skvěle. Když se blíží hodina odjezdu, na pokoji si dáme sprchu a celkově se zkulturníme, pak si ještě vychutnáme poslední drinky, podepíšeme účet (podle něhož jsme propili 135 dolarů) a míříme na molo. Tady nás má nabrat v půl šesté člun. Není nikde na dohled ani doslech, ale to nám nevadí, protože přímo z mola se můžeme dívat do průzračné vody, v níže se prohánějí nádherně barevné ryby! Běháme z jedné strany lávky na druhou, ukazujeme si, kde se co děje, halekáme u toho jak pětileté děti. Navíc slunce vše protkává příjemným zlatavým nádechem.

Chlapci připlouvají s dvacetiminutovým zpožděním. Do té doby to byl báječný den. Ted' ovšem nastává peklo. Ačkoli je moře na pohled klidné, naše plavba tomu rozhodně neodpovídá. A vůbec nechápeme, proč jsem dostal pokyn přesednout si na druhou stranu, protože tím se člun dostal do neustálého náklonu doleva. S Bárrou jsme se drželi, čeho se dalo, modlili, vyměňovali si hrůzyplné pohledy. Já sledoval mapu, abych se uklidňoval tím, že už se blížíme. Trochu nás uklidnilo mezipřistání, ovšem jen do chvíle, než se i domorodec ptal, proč jsme tak naklonění. Mně se z toho všeho orosilo čelo – vlastně celé tělo. Opravdu jsme si neuvěřitelně oddychli, když jsme nohama opět stanuli na pevnině.

A právě šťastný pocit z přežití mohla Monika, když jsme se s ní opět shledali na recepci, mylně považovat za opilost! I když jsme samozřejmě úplně střízliví nebyli. O překot si vyměňujeme zážitky, a to i cestou na večeři. Na závěr jsme si chtěli dopřát něco lepšího, romantického, na úrovni. Stoly u pláže sice vypadaly na pohled hezky, ale jednak u nich byla dost tma, jednak pofukoval vítr, který mohl jezení trochu znepříjemnit. Tak trochu bezradně jsme procházeli kolem těch pár podniků, které Maafushi nabízí. Nakonec jsme vybrali jeden z bufetů „all you can eat“, který působil celkem dobře a byl daleko od podobného místa, ovšem s ne zrovna ideální hudební kulisou. Za patnáct dolarů na osobu jsme se tedy docela slušně najedli. Nebyla to bůhvíjaká romantika, ale přítmí pod palmou kousek od moře docela ušlo. Po návratu do hotýlku dáváme dohromady fotky a pak už se pouštíme do posledního balení této výpravy.

Sobota 10. března – Neděle 11. března

Malé, návrat

Snídani jsme měli domluvenou na 6:45, vstáváme půl hodiny předtím. Musíme totiž stihnout trajekt do hlavního města Malé, který odjíždí v půl osmé. Deset minut před plánovaným odplutím usedáme na plastové židle v první řadě. Kormidla se ujímá na pohled zkušený mořský vlk. Jízda je klidná, s tou včerejší večerní se vůbec nedá srovnat. Cesta sice trvá déle než s rychločlunem, kterým jsme na Maafushi přijeli, ale cena je naprosto nesrovnatelná – pouhé dva dolary za osobu (oproti pětadvaceti). Ve tři čtvrtě na devět přistáváme v Malé, ale na opačné straně ostrova, než ze které jsme odplouvali. Máme spoustu času, letadlo nám letí až v půl čtvrté. Takže odmítáme nabídky taxikářů a do města se vydáváme po svých.

Po nějaké době se dostáváme k malinké pláži, u níž se nachází taková relaxační zóna s přístřešky. Po chvíli se jeden z nich uvolní, takže ho zabíráme, sundáváme bágly, odpočíváme ve stínu a já se snažím najít tip na nějakou restauraci, kde bychom se naobědvali. Jenomže je sobota, a to znamená, že je většina podniků zavřených. Procházíme tedy městem, po nábřeží, čím dál víc houstne provoz i počet lidí. Obchůdky se vším možným včetně vybavení pro lod'áře na jedné straně, lodě a depa na straně druhé. A mezi tím vším tři bílé tlamy jako exoti. Nic ale nenasvědčuje tomu, že by tu měl být nějaký výjimečný stav. Dojdeme až na plac, který je v mapě označen coby park. To je trochu přehnané. Nicméně tu skládáme bágly i těla a jako oběd likvidujeme poslední zásoby v podobě tuňákových salátů. Děvčata se ještě vydávají vyhledat toaletu. Asi po dvaceti minutách začínám hledat číslo na policii, ale naštěstí ho nebudu potřebovat.

Po svačině pokračujeme až k poště, kde do schránky házíme pohledy. Přímo naproti ní je přístaviště trajektů, které za dolar pendlují mezi městem a letištěm. Most, který tu pomáhají stavět Číňané, má do finálního stavu ještě hodně daleko. Na letišti jsme v půl jedné, netrvá dlouho a otevírají se odbavovací přepážky našeho letu do Colomba. Vzhledem k tomu, že tam máme na přestup jen hodinu a půl, dostávají naše bágly nálepky „HOT“. A budou potřeba, protože odlétáme s takřka půlhodinovým zpožděním.

V Colombu jsme v 17:40, spoj do Doha odlétá v 19 hodin, ale přímo z vedlejší brány, takže se nemusíme nijak stresovat. Dokonce i palubní personál máme stejný jako na předešlém letu, nebo aspoň jeho část. Letušky nejsou extra sympatické, jejich mužské protějšky působí o něco líp. Takže už se docela těšíme na Qatar Airways. V Doha přistáváme v půl desáté. Škoda že je tak pozdě večer, jinak bychom se snad ještě jednou zajeli podívat do města. Takhle si jen projdeme duty free obchody, najíme se v jednom bistru a pak už zamíříme k odletové bráně, kde odpočíváme. Jsme poměrně unavení. V televizi zahlédneme záběry ze Srí Lanky, kde to asi opravdu vře, nevypadá to dobře.

Poslední úsek do Prahy začíná na minutu přesně podle letového řádu, tedy v půl třetí ráno. Únava už se asi opravdu začíná projevovat, let aspoň mě přijde zdlouhavý. Nedaří se mi usnout, zvládnou zhlédnout dva filmy. Aspoň že jsme v Praze o něco dřív – už pár minut po půl sedmé. Bágly dorazily v pořádku, stejně jako my. Loučíme se a rozjíždíme se do svých domovů dospat.

Závěr

Když se mě lidé ptali, jak bylo, odpovídal jsem: Dobře. A skutečně tomu tak bylo. Když pomínu déšť, který nás nepříjemně překvapil v první části putování, nic špatného se nám nestalo. Lidé byli ve všech třech zemích velmi milí. Viděli a zažili jsme spoustu zajímavého a hezkého. Po náročnějším poznávání Srí Lanky jsme si užili pohodový odpočinek na Maledivách. Doha nás mile překvapilo svou atmosférou. Takže všechno bylo fajn. Jen asi nebyly zážitky tak intenzivní jako v jiných zemích. Možná by prospělo víc času na Srí Lance. Každopádně téhle cesty vůbec nelituju, navíc s Monikou a Bárrou bych jel klidně i nakonec světa. I ranní make-up už dokázaly zrychlit ☺

Finančně vyšlo putování po třech zemích zhruba na třicet tisíc korun, přičemž letenky se na této částce podílely rovnou polovinou.